

0 000253 616515

TISKOVINA

Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana

Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana

DON BOSKO

Januar 2021

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova
in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat

Založba Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 9.500 izvodov

Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Bosko in za druge namene
lahko nakažete na račun

SI56 0205 8026 2282 413

SKLIC **SI00 105**

NAMEN **Don Bosko**

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

SALEZIJSKI VESTNIK je leta
1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904
začeli izdajati glasilo Don Bosko.
Od 1907 do 1915 je izhajal z
imenom Salezijanska poročila,
od 1916 do 1944 pa z imenom
Salezijanski vestnik. Leta 1969 je
Salezijanski vestnik nadomestil
Zvon Marije Pomočnice, nato pa
je obnovljeni Salezijanski vestnik
ponovno izhajal od 1973 do 2016.
Od leta 2017 izhaja z imenom

DON BOSKO.

Po svetu izhaja
v 132 državah,
v 66 izdajah in
v 31 jezikih.

Jezusov prihod

med nas je Očetov dar, da bi se
vsak spravil z mesom lastne
zgodovine tudi takrat, kadar
je ne razume popolnoma.

PAPEŽ FRANČIŠEK, PATRIS CORDE

FOTO: PATRICIJA BELAK

Salezijanske obletnice

V letu Gospodovem 2021 mineva:

~ **206 let** od rojstva
sv. Janeza Boska

~ **133 let** od njegove smrti

~ **87 let** od razglasitve za svetnika

~ **162 let** od ustanovitve
družbe sv. Frančiška Saleškega

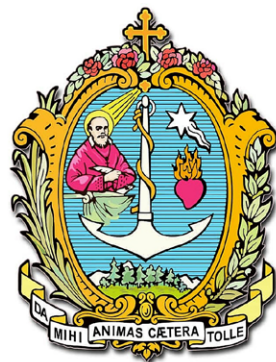
~ **120 let** od prihoda
salezijancev v Slovenijo

~ **99 let** od ustanovitve

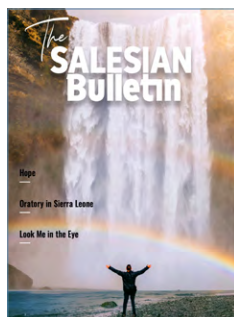
Inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana

~ **97 let** od posvetitve svetišča Marije Pomočnice
na Rakovniku

~ **22 let** od smrti Božjega služabnika Andreja Majcna

Don Bosko po svetu

Salezijanski vestnik
na **Irskem** izhaja
štirikrat letno na
24 straneh. Lansko
leto je doživel
oblikovno in vse-
binsko prenovu,
saj salezijanci na
Irskem iščejo nove
poti poslanstva.

V **Avstraliji** Sale-
zijanski vestnik iz-
haja od leta 1955
štirikrat letno v
nakladi 12.000 iz-
vodov. Brezplačno
ga delijo po vsej
Avstraliji, Novi Ze-
landiji in državah
Tihega oceana.

V **Argentini** sta
dve inšpektoriji, ki
skupaj izdajata Sa-
lezijanski vestnik
za celotno državo.
Poleg tiskane izda-
je ima Salezijanski
vestnik tudi sple-
tno stran z aktual-
nimi novicami.

POZORNOST DO MLADIH

MARKO KOŠNIK, SDB
PREDSTOJNIK SLOVENSКИH SALEZIJANCEV

Predragi don Boskovi prijatelji!

Revija Don Bosko pod takim ali drugačnim naslovom izhaja v slovenskem jeziku že od leta 1904. Dolga doba je to. Številni bralci različnih generacij, preko devet tisoč vas je, prejimate to revijo večkrat letno. Nekateri zvesti bralci umirajo, predvsem mlajši pa izražajo pomislek nad tiskanimi mediji, ker želijo s tem poudariti ekološki vidik in ozaveščenost na tem področju ter vse bolj prisegajo na elektronske medije.

VPLIV NA MLADE

Revija Don Bosko ima v sebi nek poseben navdih. Gre za ustvarjalni don Boskov navdih, ki želi med svoje bralce širiti ljubezen do mladih preko sporočil in zapisov, vzgojnih poudarkov, salezijanske duhovnosti, fotografij in poročil o dogodkih. Tisk je za salezijance že od don Boska naprej eno najmočnejših orodij za širjenje in oznanjevanje. Don Bosko je s pisanjem, izdajanjem in tiskanjem vzbudil veliko pozornost in dosegel močan vpliv na mlade. Bil je med naprednejšimi na tem področju. Zanj je bila to sveta dejavnost, saj je preko tiska sledil svojemu boju za duše: »Daj mi duše ...«

Kaj pa naš vpliv na mlade danes? Vsi se bojujemo za pozornost. Imeti pozornost na področju medijev je danes izredno težko. Privlačijo kratki, šokantni videoposnetki, novice, opremljene s fotografijami ter videi. Kakšna je strategija najmočnejših spletnih dejavnikov, je odlično raziskal režiser J. Orłowski, avtor dokumentarnega filma *The Social Dilemma* (Socialna zagata). Razgalil je ozadje Googla, Facebooka, Twitterja. Delujejo po logiki iskanja pozornosti. Od nas želijo dobiti čim več všečkov in klikov, saj vsak od njih oglaševalcu in lastniku omrežja prinese dobiček. V ozadju delovanja je visoko

tehnološki mehanizem (algoritem), ki našo pozornost čim večkrat usmeri k stvarim, ki so nam všeč. Vsak klik šteje. Ne samo z reklamami, tudi z našimi mnenji in razmišljanjem je tako. Bolj kot da bi brali z nekim razumskih filtrom, gledamo in sledimo logiki všečkanja. Kako zelo to spreminja generacije, še posebej mlado generacijo: naše navade, sistem izobraževanja, vzgojne postopke, verske prakse. Spletne aplikacije nas podvržejo logiki všečkanja. Pred oči nam postavljajo samo mnenja, ki so nam všeč in s katerimi se strinjamo, medtem ko zgublamo širino nasprotujočih si mnenj. Spletni velikani o naših željah, potrebah, navadah, stikih, zanimanjih vedo več kot najzaupnejši prijatelj, družinski član ali celo duhovni spremljevalci. Nevarno je, da pod vplivom in zaslepljeni v lasten prav izgubimo uravnoteženo predstavo o stvarnosti.

URAVNOTEŽENOST

Izziv je, da najdemo pravo uravnoteženost. Mlade ne smemo prepustiti na milost in nemilost virtualnemu svetu. Biti želimo z njimi in ob njih. Revija Don Bosko ne more konkurirati v všečkanju, da bi vplivala na vašo vsakdanje mnenje, lahko pa vpliva na mojo in vašo vizijo življenja, ki jo živimo vsi tisti, ki posnemamo don Boska. Gre za pozornost do mladih. Gre za čisto in sveto ljubezen do vsakega mladega človeka, ker se po njem razodeva Božja ljubezen. Mar še imamo zdrav pogled na mladost in mladega človeka po Božji podobi? Kaj smo pripravljene zastaviti za to? Pozornost in občutljivost do mladih v nas prebuja nek neustavljivi evangelijski optimizem in ustvarjalnost, da smo pripravljene vložiti ogromno naporov in tudi darovati svoje življenje, da rešujemo in odrešujemo mlade.

GENIJ, KI JE MLADIM PODARJAL VESELJE

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Dragi prijatelji in bralci Don Boska, znova se srečamo na straneh revije, ki jo je don Bosko z vso ljubeznijo ustanovil pred 144 leti, leta 1877, in danes izhaja v več kot sto državah in tolikih različnih jezikih.

Letos se spominjamo stoletnice smrti drugega don Boskovega naslednika Pavla Albere, ki ga je don Bosko klical Pavelček, Francozi pa so ga imeli za »malega don Boska«. To je fantič na slavni fotografiji, na kateri don Bosko »pozira« med mladimi, strnjene okoli navidezne spovednice. V tistem času je bilo za fotografski posnetek potrebno veliko časa in mirnosti.

Don Bosko je za pomoč prosil skupino klerikov in učencev. Ko je izbral fantiča, ki bi pokleknil in »igral« spovedanca, se je ozrl naokrog in smeje zaklical: »Pavelček, pridi sem. Poklekni in nasloni svoje čelo na moje, tako se ne bova premikala!«

Pavel Albera je dolgo naslanjal svojo glavo ob don Boskovo. Rezultat je bil neverjeten. Don Bosko je nekaj slutil, zato je želel ta portret, retuširan s svinčnikom, obesiti v predsobo.

OMOGOČAL JE VESELJE ŽIVLJENJA

To je naš don Bosko, sposoben prisluhniti vsem svojim mladim, ki jih je imel rad in so bili čudoviti. Za vsakega je imel velik načrt, saj so bili vsi v Božjem načrtu. Pravzaprav želim izraziti trdno prepričanje, da je imel don Bosko veliko sposobnost mladim omogočiti, da so življenje živeli kot praznik in vero kot veselje.

“

Naj nas vsak vzgojni prostor, vsaka salezijanska hiša, vsako osebno srečanje spodbudi k oznanjevanju, da je življenje lepo, da je dar Boga, ki ljubi življenje, zato ga živimo v prazničnem ozračju tudi v sivih dnevih.

”

Zdi se mi, da je to velik ali eden velikih don Boskovih darov. Ko se mnogokrat skušam približati njegovemu srcu, izviru vsega, pomislim: don Bosko je imel zmožnost iz rednega, vsakdanjega, težkega, utrujenega, izsušenega in lačnega življenja izluščiti motiv za radostno življenje. Mladim je pomagal odkriti globoko srečo, ki se napaja v ljubezni do Boga in v Božji ljubezni do njih. Pa recite, da to ni delo pravega genija vzgoje.

Ko sem si pred leti ogledal film »Življenje je lepo«, se me je dotaknila ljubezen očeta in njegova ljubezniva ustvarjalnost, s katero je sinu opisoval grozote koncentracijska taborišča kot doživetja, igre z nenehnimi presenečenji. Morda bi kdo lahko ugovarjal,

da je oče sinu lagal. A to ni res. Tisti oče je imel zaradi ljubezni do sina to moč, da mu je uspel grozljivo stanje predstaviti na način, da ga grozote niso uničile, da nasmeh in upanje nista izginila z njegovega obraza in duše.

Don Bosko je bil v tem pravi učitelj. Bil je genij, ki je znal najti veselje in upanje v majhnih rečeh, v pozornosti do vseh, v preprostih kretnjah, ki so se zdele izgubljene v rednem življenju iz dneva v dan, a so bile velikega pomena.

Dominik Savio je novemu prišleku v oratorij dejal: »Svetost je vsa v tem, da smo zelo veseli.« V don Boskovem vrtu je dozoreval sad Duha, ki je »ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje,« kot pravi sveti Pavel.

VEDNO BLIZU MLADIM

To je dragocena dediščina, ki jo je don Bosko zapustil svojim salezijancem in hčeram Marije Pomočnice ter vsej salezijanski družini: biti možje in žene, ki vsakodnevno iščejo naklonjenost v srečevanju z mladimi, konkreten in realen smisel v srečanju z vsakim človekom (tudi najbolj plašnim, ki se čuti manj obdarjenega in usposobljene-

ga). Možje in žene, ki so vedno pripravljeni narediti prvi korak, ko gre za mlade, in se jim z vsem spoštovanjem trudijo približati, da bi jih razumeli in pomagali, da bi bili z veseljem med njimi, predvsem med najbolj pomoči potrebnimi.

To je salezijanska ljubeznivost: vzgojiteljeva naklonjenost, v kateri se nahaja človeška toplina in duhovna tenkočutnost. Zaradi tega je vsak fant v oratoriju čutil don Boskovo naklonjenost, kot bi bil zanj edini.

OZNANJEVANJE BOŽJEGA VESELJA

To je dober razlog za don Boskovo praznovanje v novem letu, ki se nadaljuje po težkem koronavirusnem letu z vsemi njegovimi posledicami, in bi jih radi premagali v nekaj mesecih. Naj nas vsak vzgojni prostor, vsaka salezijanska hiša, vsako osebno srečanje spodbudi k oznanjevanju, da je življenje lepo, da je dar Boga, ki ljubi življenje, zato ga živimo v prazničnem ozračju tudi v sivih dnevih. Polno življenje luči, ki prihaja iz zaupanja v Boga življenja.

Želim vam srečno in blagoslovljeno 2021, polno veselja in Božje milosti ter živeto pod Marijinim materinskim plaščem. Naslonimo svoje čelo na don Boskovo: »Tako nas ne bo nič premaknilo!«

POSTKORONA: MLADI IN CERKEV

GAŠPER M. OTRIN, SDB
RAVNATELJ DOMA JANEZA BOSKA, ŽELIMLJE

Latinska predpona post označuje pomen »po«, nekaj, kar sledi nekemu prelomnemu dogodku, ki je vnesel kolektivno ali individualno spremembo. Tako je čas, ki ga živimo, postmoderen: nekdo se lahko nahaja v postdiplomskem študiju, spet drugi je v času postoperativne rehabilitacije ... In ko govorimo o pandemiji, se kljub temu da smo še globoko zasidrani v njej, lahko vprašamo, ali se znamo postaviti v obzorje prihodnosti, ki se že danes zarisuje, torej v obdobje »po koroni«, postkoronski čas.

Prav pogled v prihodnost nas namreč navdaja z upanjem, je kot luč na koncu tunela, a je ta luč hkrati še tako močna, da je naš pogled zaslepljen in ne zmoremo videti, kaj točno se nahaja na drugi strani. Odločilno vlogo na drugi strani tunela pa bo imela tudi Cerkev v svoji pastoralni dejavnosti.

UČITELJICA BREZ »MAKE UP«

Cerkev, ki je po svoji naravi učiteljica srečanja, skupnosti, solidarnosti ..., se je znašla v novi resničnosti. Biti daleč stran od skupnosti in drug od drugega je povzročilo dezorientacijo pastoralnega temelja. To isto se je zgodilo v šolstvu, družinah in na splošno v družbi, ki temelji na medosebnem stiku. Že res, da so nam socialna omrežja prinesla veliko mero pastoralne inovativnosti, a pred nami bo v postkoroni izziv in vprašanje: kako začeti znova? Kako bomo sestopili iz virtualnih liturgij in virtualnega občestva v novo vsakdanjost? Bomo znali najprej v veri osmisлити to tragedijo in potem zaživeti drugačnost? Začeti znova, ki ne bo nek »make up«, ampak pravi »eksodus«, izhod iz ustaljenih pastoralnih shem in konstruk-

tov včerajšnje preteklosti. Virus namreč ni prizadel samo zdravja ljudi, pač pa odnose, čustva, zaznavanje, rutino, način druženja in razmišljanja kakor tudi način izpovedovanja vere, način, kako biti kristjan. Toliko bolj se bo to poznalo pri pastoriali mladih, ki so izgubili vso versko rutino in v svoji mladosti še niso pognali korenin osebne vere.

ZAČETI ZNOVA

Zdi se, da si vsi želimo »začeti znova«, a za marsikoga to pomeni željo, da bodo stvari takšne, kot so bile pred epidemijo. Že skoraj z gotovostjo pa lahko rečemo, da gremo naproti novi realnosti, ki bo drugačna od preteklosti. »Sociologija katastrofe« po Enricu Quarantelli-ju pravi, da bolj kot je kriza huda, bolj ljudje postajajo dobri. Osebe v nesreči namreč pokažejo izjemno solidarnost in pozornost na skupno dobro. Žal pa se tudi pri nas dogaja, v političnem prostoru zelo eklatantno, kjer izgleda, da smo eni proti drugim. Namesto besede »skupaj« in »gradimo« prevladuje »mi« in »rušimo«, kar povzroča razdor in medsebojno deligitimizacijo. In dokler bodo politični in

ekonomski interesi nad socialnimi, dokler bo zaslužek in boj ideologij veljal več od življenj, ne bo mogoče začeti znova. Začeti znova namreč pomeni »metanoia« spreobrnjenje in sprememba.

ODPRTI ZA NOVOSTI

In kaj imajo z vsem tem pogledom v postkronski čas mladi? Prav oni so tisti, ki jim bo morala družba in Cerkev nameniti največ pozornosti. Čeprav niso paralizirani in se zavedajo drugačne in negotove prihodnosti, čutijo težo dogajanja, v katerem niso protagonisti. Odtujena so jim bila praktično vsa področja življenja: šola, šport, občestvo, prosti čas, stik s prijatelji idr. Nismo jim znali dati besede, nismo jim sploh še prisluhnili. V ozadju so ostala vsa njihova hrepenenja, želje in globoka vprašanja po smislu.

To, da ne morejo vplivati na svoje življenje tukaj in zdaj, da se niti ne morejo izraziti, prinaša zanje in za vse mnoge izzive. Zato ob vsej prepotrebni skrbi za zdravje in gospodarstvo kot družba in Cerkev ne smemo pozabiti na mlade v trenutku, ko bodo padale maske. Preden bomo na novo začrtali svoje pastoralne programe, jim zato najprej prisluhnimo, začutimo njihovo stisko in potrebe, ki jih izražajo. Še preden jim odgovorimo, jim dajmo besedo in pustimo, da v nas odzvanja. Bodimo kot Cerkev odprti za novosti, ki nam jih bodo mladi sami znali pokazati, saj bomo le tako lahko začeli znova in s pravo nogo. Mladi niso izgubili vere in upanja v prihodnost, zato bomo skupaj z njimi in ob njih hodili po novih poteh, okrepljeni v istem Duhu, ki nas vodi.

“

Virus namreč ni prizadel samo zdravja ljudi, pač pa odnose, čustva, zaznavanje, rutino, način druženja in razmišljanja kakor tudi način izpovedovanja vere, način, kako biti kristjan.

”

PREUDARNO OZIRANJE V PRIHODNOST

Kot verniki in kot Cerkev se moramo preudarno in skrbno ozirati v prihajajoče mesece in se pripraviti na vnovičen, drugačen pristop k mladim. Vemo, da vsega še ne vemo, vemo pa tudi, da nam bodo mladi sami znali povedati, le čas in prostor potrebujejo. Pastoralna modrost je v tem, da bomo nekaj časa obiskovali njihov svet čustev, prepričanj, strahov in vere in tako realno odgovarjali na njihove potrebe. Ali ni prav isto delal tudi Jezus z učencema na poti v Emavs, ki jima je najprej prisluhnil in dal prostor, da izrazita svoja prepričanja in zaskrbljenost? Kaj je sledilo, vemo. Ampak to bo šele drugi korak in napak bi bilo, da bi sami sebe prehiteli z vnaprej pripravljenimi vzorci in odgovori.

JE MAŠA ZGOLJ OBVEZNOST?

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO

V času epidemije ne moremo k sveti maši. Zato se mi zdi smiselno, da poglobimo skrivnost svete maše. Predvsem pa bi rad v letu, ki ga začenjamo, razmišljal, kakšni kristjani postajamo, če se svete maše udeležimo in vanjo vključimo svojo življenjsko zgodbo.

SKUPNOST, UTEMELJENA NA EVHARISTII

V noči pred svojo smrtjo je Jezus večerjal s svojimi učenci. Skupnost je kasneje razpadla, saj ga je Juda izdal, Peter zatajil, drugi učenci so se razbežali. V trenutku, preden je skupnost razpadla in so se učenci razbežali, ji je Jezus razdelil svoje telo. Zato je vsaka krščanska skupnost pri obhajanju evharistije utemeljena na tem dogodku.

Za kakšno skupnost gre? Danes lahko izbiramo družbeno okolje, v katerem bomo živeli. Naši predniki so se rojevali v določeno družbeno skupnost, v njej živeli in umirali, ne da bi si jo lahko sami izbrali, zato so se morali učiti, kako v njej živeti in kako sprejemati njene ljudi. Lokalna Cerkev je bila zbirališče naravne skupnosti. Danes soseske in geografska področja med seboj niso več povezana. Lahko smo solidarni z ljubitelji ptic, društvom pravnikov ali poslušalci narodnozabavne glasbe, a to še ne pomeni, da se bomo z njimi srečevali. Družbena omrežja vključujejo na milijone spletnih strani, Youtube kanalov in Facebook profilov, po katerih smo povezani z drugimi, ne da bi z njimi delili isti fizični prostor ali jih videvali.

Zakaj kot posameznik ne bi mogel postati član virtualne krščanske skupnosti? Zakaj iti v cerkev? Zakaj hoditi k sveti maši? K maši gremo, da prejmemo v dar Kristusovo telo, zato je prav, da smo pri njej tudi fizično navzoči. Spletne strani, virtualne skupnosti in

podobne oblike sodobnih komunikacij so dobrodošle, čeprav ne morejo nadomestiti telesne navzočnosti pri nedeljskem bogoslužju – tako kot za poroko ne more biti dovolj izjava, poslana po elektronski pošti ali telefonskem sporočilu.

JE MAŠA ZGOLJ NEDELJSKA OBVEZNOST?

Ali bi lahko še kdo veroval, da je »Bog ljubezen«, če nas sili k obisku svete maše? Nihče ne bo čutil, da je prisiljen hoditi v cerkev, če bo spoznal, da je to sestavni del njegove

Salezijanski molitveni namen

FEBRUAR

Za otroke in mlade, da bi v času epidemije znali ohraniti veselje in prijateljske vezi ter se v trenutkih osamljenosti zateči v Božji objem.

MAREC

Za mlade fante in dekleta, ki se odločajo za duhovni poklic, naj se z zaupanjem dajo voditi Svetemu Duhu in njegovim navdihom.

APRIL

Za politike in njihove sodelavce, da bi delali za skupno dobro, predvsem pa za uboge in najranljivejše člane družbe.

krščanske identitete. Če čutimo pripadnost družini, potem je naša dolžnost, da sodelujemo pri družinskih dogodkih, krstnih slavljih in pogrebnih slovesnostih, čeprav veljajo za dolgočasne. Zato se spodobi, da se kot član krščanske družine udeležujem verskih srečanj. Tudi Jezus je povabil učence, naj sedejo za skupno mizo, saj bi bilo nesmiselno, da bi bili na zunaj videti kristjani, v resnici pa jih kot enako verujoče ne bi družilo ničesar. Star latinski pregovor pravi: »En kristjan ni noben kristjan.«

Želel bi, da bi doživeli sveto mašo kot »našo obvezo in veselje«, v kateri bomo vzpostavili zaupanje s svojim Stvarnikom in Odrešenikom.

Svete maše ne smemo in ne moremo skriti zgolj na golo izpolnjevanje zapovedi, saj bi to pomenilo ponižanje evharističnega slavlja na zakonodajno raven. Evharistija je udejanje Kristusove ljubezni do konca v zemeljski obliki, v katero je vključena Ljubezen kot Sveta Trojica. Odgovor na Ljubezen, ki je lahko samo Ljubezen, ne more biti zapovedana, niti kupljena in še manj prisiljena.

Kot duhovnik vsak dan obhajam sveto mašo in se na ta način potapljam v večno dejanje Ljubezni. Prav to me vsak dan znova očiščuje, hrani, poživlja in posvečuje. Bolj ko se tega osebno zavedam, več milosti sem deležen. Božja milost deluje v skladu s tem, koliko sem zanj osebno odprt, koliko

se sploh zavedam, v kaj vse me evharistija spreminja.

MAŠE SO DOLGOČASNE

Strinjam se, da je potrebno našo liturgijo »oživiti«, da se je ne bomo izogibali. Mislim, da je to tudi vprašanje našega preživetja. Vendar sveta maša ni nek čustveni spektakel, kjer bi se zabavali. Ko postane lepa, zanimiva in estetska izkušnja, je to čudovito. Sveta maša počasi in nevidno preobraža našega duha, naša vera pa postaja vedno globlja. Evharistija je izraz čustvenega doživljanja, vendar nadzorovanega. Lepota bogoslužja ne vpliva tako šokantno kot viski na njegovega pivca, ampak deluje na globlji ravni. Preobrazba pod vplivom milosti se zgodi počasi. Generacija, ki komunicira le še po družbenih omrežjih, ima s tem težave. Danes hočemo rezultate takoj. Drevo raste počasi in neopazno, s tem se vsi strinjamo. Podobno deluje tudi milost. Gre za tiho Božje delo.

Sveta maša doseže poln smisel v našem konkretnem življenju. V evharistiji se zavrti drama vsega mojega življenja: od rojstva do smrti in še naprej. Evharistična človekost je nov način, kako biti človek. Po sveti maši postajam človek vere, upanja in ljubezni. Naj postane sveta maša dogodek, kjer bomo rastli v svoji človečnosti.

■ Nekaj misli je vzetih iz knjige *Zakaj hoditi v cerkev?*, Timothy Radcliffe, Znamenje 2018.

HIŠA DOBREGA PASTIRJA

**Don Boskovi
salezijanci
smo poklicani,
da smo v Cerkvi
»znamenje in nosilci
Božje ljubezni
do mladih,
zlasti najbolj
revnih«.**

Konstitucije, 2

Bog me vabi, da živim življenje na polno, kjer do izraza pride človekova enkratnost in ljubezen. Mesto, kjer lahko unovčim svoje talente, je največkrat družinsko življenje, redovniško ali duhovniško služenje.

Je pa res, da nekateri ljudje zakopljejo talente in na Božji klic ne odgovorijo. Bog dopušča na tem področju relativno svobodo.

Klemen Balažič SDB

031 468 874

kbalazic@gmail.com

www.donbosko.si/postani

V Ljubljani na Rakovniku je zaživela Hiša Dobrega pastirja. Tu imajo mladi fantje možnost, da intenzivno spoznavajo poklicanost, salezijansko karizmo in živijo v skupnosti.

Osebnostno mi je svetopisemski stavek »Jaz sem dobri pastir« (Jn 10,11) zelo blizu. Gre za biblično podobo Boga, ki razodeva, da je Bog dober, da je skrben in me osebno pozna, me varuje na življenjskih poteh in duhovno hrani; zame je dal svoje življenje.

Ta biblična ikona me nadalje spominja tudi na svetega Janeza Boska, ki je bil pastir za mnoge »razkropljene« otroke in mlade, za katere se ni zmenila niti Cerkev niti država.

Vsem, ki iščejo poklicanost, želim, da to »počnejo« v zavetju in varstvu Dobrega pastirja, saj nas varuje tudi pred raznimi volkovi, ki želijo uničiti »malo čredo«.

»MLADI SO OBČUTLJIVI ZA DOBRE IN ALERGIČNI NA SLABE ZGLEDE«

Domen Kos prihaja iz salezijanske župnije Goriče. Po končani maturi na Gimnaziji Kranj se je odločil, da stopi na pot salezijanskega poklica. Po letu razločevanja in izkušnje salezijanskega življenja na Rakovniku je pred dvema letoma vstopil v noviciat v don Boskovem rojstnem kraju Colle Don Bosco in 8. septembra 2020 izpovedal prve redovne zaobljube. Kot najmlajši sobrat slovenske salezijanske inšpektorije svojo formacijo nadaljuje s študijem filozofije v salezijanskem študentatu v kraju Nave pri Brescii.

POGOVARJAL SE JE MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
FOTO: OSEBNI ARHIV

Domen, verjetno si prvi slovenski salezijanec, ki postnoviciat opravljaš v tujini. Nam lahko opišeš formacijsko hišo, salezijansko skupnost in urnik?

Moja formativna skupnost, v kateri bom preživel naslednji dve leti, se nahaja severno od Brescie, na južnih obronkih Alp, v italijanski pokrajini Lombardiji. Naselje je zelo povezano s salezijanci, saj ima naša hiša dolgo tradicijo v lokalni skupnosti. V prejšnjem stoletju so imeli poleg študentata za mlade sobrate salezijanci tukaj tudi osnovne in srednje šole. Ljudje želijo dobro salezijancem in to se pozna na gostoljubnosti hiše, ki je odsev hvaležnosti za materialne in duhovne darove, ki prihajajo od bivših gojencev, članov ZMP ter salezijancev

sotrudnikov. Hiša poleg dveletnega programa filozofije za salezijance z začasnimi zaobljubami, povečini z območja severne Italije, krajanom ponuja veliko možnosti za duhovnost: nemalo odraslih se nam zjutraj pridruži pri sveti maši in molitvah, ob torkih pri adoraciji z rožnim vencem, pa tudi pri devetdnevnica, ki jih v skupnosti pripravimo pred večjimi prazniki.

Salezijansko skupnost letos sestavlja 15 mladih sobratov študentov in 7 salezijancev z večnimi zaobljubami (ravnatelj, vikar, ekonom, asistent študentov ter trije starejši sobratje, ki so v skupnosti spovedniki, pomagajo po okoliških cerkvah v župniji).

Dnevni program je za nas »ta mlade« mor-da na prvi pogled manj pester v primerjavi

s tistim, ki sem ga imel lani kot novinec v noviciatu, saj je osredinjen na študij. Tako so vsi dopoldnevi (razen nedelje) namenjeni predavanjem, popoldnevi pa študiju. Tukajšnja skupnost je znana po muzikalu, ki ga vsako leto v dneh okrog don Boskovega praznika pripravijo in zaigrajo študenti s pomočjo nekaterih predstojnikov ter lokalne skupnosti. Letos smo se usmerili na bolj »izi« varianto, tudi in predvsem zaradi aktualne epidemiološke situacije.

Pa smo tu. Neposredno salezijansko življenje si začel v znamenju pandemije covid-19, katere italijansko žarišče je bilo prav v krajih tvojega sedanjega študija. Kako v teh krajih živijo sedaj in kako to vpliva na salezijanski ritem življenja in poslanstva?

Trenutno je položaj tukaj nekoliko mirnejši kot v Sloveniji. Tudi pokrajina Brescia je jeseni trpela manj v primerjavi z drugimi deli Lombardije. Ljudje so previdni glede izhodov iz stanovanja, vsaj tak vtis dobi človek, če gre čez dan po ulici ali k maši. Drugače je ob vikendih v mestu, ko se center in lokali napolnijo z ljudmi, predvsem mladimi. To lahko s sobraty opazujemo, ko se v nedeljo zvečer vračamo iz »vikendpastorale«, to je iz precej izpraznjenih mladinskih centrov in župnij v predmestjih Brescie.

Salezijanci smo zaradi virusa zelo previdni, saj je skupnost v Nave v prvem valu (spomladi) plačala zelo visok davek (umrli so trije starejši sobraty, vsa skupnost pa je bila en mesec v karanteni). Jeseni smo se študenti pri pastoralnih dejavnostih spopadali s spreminjajočimi se ukrepi oblasti, ki so zapirale in odpirale mladinske centre, veroučne dejavnosti ... Je pa zanimivo, da v drugem valu ukrepi niso omejevali fizične prisotnosti pri svetih mašah. Kljub temu, pravijo pastoralni delavci in duhovniki na terenu, so manj obiskane. Tudi ostale pastoralne dejavnosti so utrpeli upad sodelovanja laičkih sodelavcev, kar je po mojem mnenju precej bolj zaskrbljujoče.

Bil si zlati maturant in ti učenje nikoli ni delalo težav. Kaj trenutno študiraš in kako lahko to povezuješ s salezijanskim poslanstvom? Bi lahko izpostavil svoj najljubši predmet, ki te trenutno navdušuje?

Sem tudi navdušen glasbenik in zato lahko v šali zatrdim, da je študij tukaj »druga pesem«, kot je bilo moje učenje do sedaj. Sam nimam predhodne izkušnje univerzitetnega študija. Večina sobratov, ki jo ima, pa pravi, da je tudi v primerjavi z laičkim načinom »faksa« tukaj precej drugače. Profesorji, sami salezijanci, vedo, da nas po dveh letih čaka »full immersion« v pastoralno prakso, zato ne dajejo zapakiranih odgovorov, tako da se včasih ob koncu dopoldneva znajdeš s cmokom grlu (»torej???«). Vsebine (hvala Bogu!) hranijo tudi duhovno. Morda je včasih celo zaznati skušnjo, da študent vzame predavanje kot kakšno duhovno obnovo z malo bolj krepko vsebino. Zato pa imamo izpite, da ne ostane vse v oblakih ... in da navsezadnje zadostimo tudi vsem zahtevam Vatikana in salezijanske družbe (naš študentat je podružnica Salezijanske papeške univerze v Rimu).

Najljubši predmet? Od šestih opravljenih do sedaj zagotovo filozofija morale. Zaradi profesorja in načina, kako nas motivira. Snov pa bom žvečil celo življenje, kot pravi tudi on sam.

Že noviciat si opravil v Italiji, v tujini pa te čaka še nekaj let študija. Kaj pa domotožje? Kako ohranjaš stike z domačimi in s salezijanskim poslanstvom v naši inšpektoriji?

Velikokrat pomislim, da lahko to izkušnjo oddaljenosti od inšpektorije v teh rosnih salezijanskih letih vzamem kot »pokoro«, ki je italijanski kolegi nimajo. Zanimivo, a prav branje Don Boska, ki velikodušno v tiskani obliki prihaja tudi do mene, mi pomaga pri občasni in ponavljajoči se nostalgiji. V mislih imam prispevke o zgodbah naših zares svetniških sester FMA iz herojskega obdobja prve polovice 20. stoletja, ko so mlade hodile na izobraževanje v Italijo in tam tudi ostajale vse do prezgodnje smrti. Ko berem, kako so se tudi one borile z jezikom in občasnim nerazumevanjem sosester, si na koncu vedno rečem: »Pa saj mi sploh ni hudo!«

Z življenjem v slovenski inšpektoriji in mladimi iz Slovenije sem v stikih preko družbenih omrežij, predvsem omrežja Facebook. Trudim se slediti različnim pobudam in prispevkom, ki me velikokrat nahrungijo tudi duhovno – zaradi epidemije je zdaj vsebin zelo veliko in je precej lažje. Že nekaj časa imam navado, da dnevno prijateljem na profilu na kratko pišem za rojstni dan. Iz tega se včasih rodi kakšen lep klic na nedeljsko popoldne, tudi z globoko vsebino. Drugi mladi sobratje iz naše inšpektorije pa so mi priče, da se redno dobivamo na »online« mesečnih srečanjih, kjer si izmenjamo doživetja in izkušnje v lastnih skupnostih.

Mogoče je še prezgodaj za analize prihodnosti, a kljub vsemu: kako vidiš salezijansko poslanstvo in svojo vlogo med mladimi, ki včasih komaj sledijo hitro spreminjajoči se družbi, namesto da bi gradili svoj svet?

Natanko tako, kot jo vidi naš vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime: iti in biti med mladimi, »v asistenci«, to je z osebno prisotnostjo in spremljanjem. To je salezijanski prevod tega, kar ima v mislih papež Frančišek, ko pravi: »Gradimo procese in ne dogodkov.« To, da so mladi nezainteresirani za svet okrog sebe, pa bi morala biti le še dodatna motivacija za nas salezijance in nasploh redovnike ter duhovnike, da stopimo v njihova življenja. Don Bosko to lepo zapiše v Pismu iz Rima iz leta 1884: dokler v njihovem srcu ne najdeš »strune, občutljive za dobro (in Dobro!)«, je vse le podaljšano bivanje, šola, poletna kolonija ali pa kulturne delavnice za mladino. Stvari, ki jih odlično in bolje od nas počnejo socialni in mladinski pedagogi ter vzgojitelji. Ni pa to naše poslanstvo.

So pa mladi še vedno zelo občutljivi za dobre in še bolj alergični na slabe zglede, četudi ni videti tako. Je pa res, da je slabo kot »strup v majhnih flaškah«, dobro pa je treba »nalagati v sodih«, s potrpežljivostjo. V zadnjem času v pastoralni opažam nekaj: kako težko je biti zgled mladim! Moraš iti preko sebe, biti ves čas pozoren. To je najlepše pričevanje, četudi skrito in ponižno. Belo mučeništvo, če malo »pofilozofiram«.

Da bi hodili v svetosti

FOTO: OSEBNI ARHIV

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, SaIS

Paula, si članica Salezijanske mladine v Libanonu. V oratoriju si vključena v različne dejavnosti, a preden greva na to področje, se nam na kratko predstavi.

Pozdravljeni, moje ime je Paula. Prihajam iz Libanona, natančneje iz El Houssouna, ki leži v neposredni bližini glavnega mesta Bejrut. Diplomirala sem leta 2019, in sicer iz menedžmenta. Magisterij bi rada opravljala v Evropi, zato sedaj intenzivno iščem možnosti.

Trenutno imam redno zaposlitev v kmetijskem podjetju. Kar je najboljšje, je, da je moja služba v bližini salezijanske skupnosti. V prostem času uživam v pohodništvu, fotografiranju in raziskovanju svoje države.

Kako si spoznala salezijansko družino in zakaj si se vključila v programe? Kaj je tisto, kar te pri delu z otroki navdihuje?

Ko sem bila mlajša, sem sodelovala v dejavnostih, ki so potekale med poletnimi počitnicami na dvorišču salezijanske skupnosti v El Houssounu. Všeč mi je bil njihov način dela, sprejetost pri otrocih, mladini in salezijancih. Sodelovala sem pri vseh dejavnostih, ki so zaporedoma potekale poleti in pozimi. Ko sem odrasčala, sem v svoji mladostni zagnanosti prevzemala vedno več odgovornosti. Nasmejani obrazi in veselje na obrazih mladih so me očarali in počutila sem se, da živimo kot družina. To me prevzame tudi danes, ta občutek domačnosti in sprejetosti.

Pri delu z otroki me najbolj navdihuje, da pokažejo veselje v najpreprostejših stvareh, da so iskreni in ti jasno pokažejo in povedo, kar si mislijo.

Katere salezijanske programe pripravljate oz. se vanje vključujete? Kako pogosto imate srečanja za otroke in srečanja za animatorje?

Naše glavne dejavnosti so v El Houssounu, kjer se tedensko srečujemo z otroki. Srečanja so obarvana z različnimi dejavnostmi. Vedno pripravimo kakšno temo, o kateri se pogovarjamo in si izmenjamo svoje izkušnje. Nikoli ne manjka kakšna verska tematika in seveda igre, glasba, ples.

Nudimo tudi pomoč pri učenju. Poleg dejavnosti za otroke imamo posebej za animatorje sestanke in srečanja, prav tako enkrat tedensko. Na srečanjih pogosto načrtujemo, zbiramo ideje za dejavnosti z otroki, čas pa si vzamemo tudi za pogovor o veri, družbenih temah, molitev in igro. Prav tako veliko svojega prostega časa preživimo skupaj in sodelujemo v več dejavnostih, ki si jih animatorji pripravimo sami: različna praznovanja, skupni večeri, praznovanje praznikov.

Sama najbolj uživam v večdnevni dejavnostih in taborih, ki jih imamo vsako leto med počitnicami, naj si bodo poletne ali zimske. Ta čas me spominja na moje otroštvo.

Avgusta 2020 je Bejrut pretresla uničujoča eksplozija. Salezijanska družina je takoj šla na pomoč in pomagala, kolikor je lahko. Kako je ta izkušnja vplivala na samo mesto in na mlade?

Bilo je težko obdobje, vsi smo bili na tleh, počutili smo se prevarane, bili smo prestrašeni in razburjeni.

Da, člani salezijanske družine smo šli na poškodovane ulice v Bejrutu in obiskovali ljudi ter jim skušali pomagati, kolikor smo pač lahko. Ko vidiš v živo, ne le po družbenih omrežjih, vso škodo, je drugače, bolj resnično. Poslušali smo zgodbe ranjenih in tistih, ki so v eksploziji izgubili člane svojih družin ali prijatelje. Mnogi so izgubili streho nad glavo, vso svojo lastnino. Po tej uničujoči eksploziji so ljudje potrebovali veliko pomoči in koga, ki jim je znal prisluhniti.

Z mladimi smo se večkrat odpravili na ulice Bejruta in obiskovali ljudi, ki so potrebovali pomoč. Nismo mogli narediti veliko ali jim dajati denar, lahko pa smo jim pomagali pri sanaciji bivalnih prostorov, delili hrano ali pa jim preprosto prisluhnili in jih tolažili.

Mislim, da nas je ta izkušnja še bolj povezala.

Ime
Paula Issa

Starost
25

Država
Libanon

Kraj
El Houssoun

Najljubši čas dneva

Jutro, ko grem pred službo mimo don Boskove cerkve in molim

Najljubša knjiga
Alkimist brazilskega pisatelja Paula Coelho

Država, ki bi jo rada obiskala
Španija

Mladi smo ...

... UPANJE jutrišnjega dne.

Cel svet se sooča z novim virusom. Morali smo najti druge načine za stike med ljudmi. Kako to vpliva na delo z mladimi in otroki v vašem oratoriju?

V tem obdobju smo ostali v stikih z otroki. Poslali smo jim izzive in dejavnosti, da jih izpolnjujejo doma in nato delijo z drugimi. Srečevali smo se tudi preko spleta: preko aplikacije Zoom smo lahko imeli pogovore o različnih temah, igrali različne igre in skupaj molili.

Z animatorji smo se občasno dobili v živo, da smo načrtovali de-

javnosti, a večinoma smo se tudi z njimi slišali in srečevali preko spleta. Osebnostno smo se lahko z otroki srečali med poletjem. Seveda v manjših skupinah in ob upoštevanju vseh varnostnih ukrepov. Otroci so uživali in navdušeno sodelovali, saj jim je ta osebni stik res manjkalo.

Paula, hvala za tvoj čas. Kaj bi ob koncu dejala salezijanski mladini iz Slovenije?

Z veseljem sem podelila z vami nekaj svojih misli. Upam, da bom nekoč lahko obiskala vašo državo in vas spoznala. Tedaj si bomo lahko v živo podelili svoje izkušnje.

Ostanite pozitivni in poskušajte najti srečo v majhnih stvareh. In »izkoristimo« don Boskovo duhovno dediščino: da bi hodili v svetosti, v skladu s svojo osebno poklicnostjo.

Najljubši svetnik

Janez Bosko

Najljubši citat iz Svetega pisma

Matej 11,28

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.«

SMRDEČI HLEV

... KI OZNANJA BOŽJE KRALJESTVO

Draga uskovničarka, dragi uskovničar!

Pojdi na samo. Najdi prostor, kjer ti bo zelo zelo udobno in te nič ne bo motilo. Resno. Pojdi!

Torej si le našel ta prostor. Sedaj se namesti tako, da ti bo udobno. Zelooo udobno. In zapri oči. In ne misli na nič. Čisto nič.

Po petih ali desetih minutah 'nerazmišljanja' si povabljen, da bereš naprej.

Naj te na začetku povabim k čudnemu vprašanju za kapljico. Si bil kdaj v hlevu? Pomisli, ko si bil tam nazadnje. Kakšen je vonj? Kaj leži po tleh? So tla umazana ali čista? Kakšni zvoki te obkrožajo? Ti je tam prijetno? Si predstavljaš, da bi se tam rodil otrok?

Dojenček je prišel oznanit Božje kraljestvo. Dojenček, ki ga nihče ni hotel imeti pod streho, ko je prikukal na sveti večer.

Dojenček, ki se je rodil v največjo bedo. V ubogi, umazani, smrdeči hlev. Dojenček, ki ga prvi niso obiskali prijatelji staršev, stari starši ali drugi družinski člani. O ne. Obiskali in veselili so se ga trije neznanci, ubogi pastirji.

Prišel je oznanjat Božje kraljestvo, ki očitno ni kraljestvo zlata, ugodja, denarja, slave, saj bi se v tem primeru rodil na lepem dvor-

Tiste dni je izšlo povelje cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet. To je bilo prvo popisovanje, in sicer v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj. Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Názareta, v Judéjo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Bêtlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila. In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jaslí, ker v prenočišču zanj ni bilo prostora. (Lk 2,1–7)

cu, v zlato posteljico. Tako pa je prve ure življenja preživel na slami, kjer so ponavadi prespali pastirji in njihove živali.

Kakšno je torej to Božje kraljestvo, ki ga je prišel oznanjat? Komu je namenjeno? Kdo se ga veseli?

To je kraljestvo upanja. Upanja, da Jezus želi, hrepeni biti z vsakim izmed nas, pa čeprav živimo v taki bedi, vsi »umazani, smrdeči« in odrinjeni od drugih. Med nas se rojeva ta mali, nedolžni otrok, ki je tudi kralj tega Božjega kraljestva.

TVOJA USKOVNIŠKA KAPLJICA

ZAVOD ZA VAS ŽIVIM PROGRAM PUM-O

V Don Boskovem centru v Celju od leta 2016 deluje Zavod Za vas živim. Ustanovljen je bil z namenom, da se omogočijo in zagotavljajo vzgoja, izobraževanje, šport, socialna ter kulturna dejavnost na temelju občečloveških vrednot. Ustanovitev Zavoda v Celju je krojil program PUM-O (projektno učenje za mlajše odrasle), ki pa smo ga v Celju začeli izvajati že leta 2000, takrat pod okriljem Skale.

V Sloveniji se je z namenom zmanjševanja socialne izključenosti najbolj ogrožene skupine mladih šolskih osipnikov razvil javno-veljavni program neformalnega izobraževanja odraslih, Projektno učenje za mlajše odrasle (PUM-O).

Namenjen je ranljivi skupini mlajših odraslih, ki zgodaj opustijo šolanje ali pa si niso pridobili ustrezne

V program PUM-O se torej lahko vključijo mlajši odrasli od 15. do dopolnjenega 26. leta starosti, ki:

- imajo status dijaka ali udeleženca izobraževanja odraslih,
- se pri izobraževanju srečujejo s težavami,
- so prekinili šolanje,
- bi radi razvili drugačno poklicno pot,
- imajo status brezposelne osebe,
- imajo status iskalca zaposlitve,
- niso zaposleni oziroma nimajo zaposlitve.

Glavni cilj programa PUM-O je razvijati potencialne ranljivih mladih za uspešno vključevanje v izobraževanje za pridobitev izobrazbe, razvijanje poklicne identitete in

tako uspešno vključevanje na trg dela ter uspešno socialno integracijo.

Mladostnik je v programu lahko 10 mesecev, vključi se lahko kadarkoli med letom. Ob vključitvi sklene pogodbo z Zavodom RS za zaposlovanje, na podlagi katere je upravičen do dodatka za prevoz in aktivnost.

Program je za udeležence BREZPLAČEN. Ob zaključku programa pridobijo potrdilo o uspešnosti.

PUM-O sofinancira Evropska unija iz Evropskega socialnega sklada, v okviru Operativnega programa za izvajanje evropske kohezijske politike za obdobje 2014 do 2022. V Sloveniji se program PUM-O izvaja v 12 krajih, a pod okriljem drugih izvajalskih organizacij.

Vsak mladostnik ima svoj individualni oziroma karierni načrt, ki ga skuša v največji meri uresničiti. Najpomembnejši cilji so dokončati izobraževanje, pridobiti zaposlitev, hkrati pa tudi pridobiti nova znanja, spretnosti, premagati ovire in razrešiti stiske.

V preteklem letu smo kljub razmeram, ki so bile, lahko izvedli nekaj projektov.

Z mladimi smo najprej obeležili **20-letnico delovanja** s projektom Sence. Pripravili smo tri različne prireditve. Najprej smo na osrednjem prostoru trgovskega centra City center postavili inštalacijo, ki je ponazarjala trenutne stiske mladih in tudi, kaj si mladi želimo. Instalacija je bila postavljena z namenom, da se mimoidoči sprehodijo skozi jo, nanjo napišejo kakšen svoj vtis. Poleg instalacije pa so potekale tudi delavnice, nagradne igre ipd. Projekt smo nadaljevali s pripravo srečanja za vse bivše udeležence programa in z okroglo mizo za strokovno javnost, kjer smo želeli iz različnih vidikov izpostaviti mladostniške stiske.

Nadaljevali smo tudi projekt **Z roko v roki** oziroma Dotik, kjer smo sodelovali z Domom ob Savinji. Šlo je za medgeneracijsko druženje in izvajanje vaj za urjenje spomina s starostniki.

Kot vsako leto smo tudi letos izvajali projekt **Rastem**, kjer so se mladi spoznavali s samooskrbo in drugimi možnostmi cenejšega in bolj zdravega načina življenja. Obdelovali smo namreč dve visoki gredi, izdelovali izdelke iz odpadnega materiala, se preizkušali v ponovni uporabi izdelkov in dodajanju vrednosti starim stvarim. Spoznali smo se tudi z nabiranjem zelišč in izdelovanjem naravnih kozmetike.

Ob pomoči zunanjega sodelavca smo izvajali tudi **delavnice kuharstva in izdelovanja drobnih izdelkov iz lesa**. Priprava dnevnih obrokov je za mladostnike zelo pomembna, saj se s tem mladostnik nauči nekaj uporabnega za življenje, svoj izdelek lahko sproti vrednoti in hitro lahko vidi svoje uspehe in napredek, hkrati pa mu s tem zagotovimo tudi topel obrok, ki ga marsikdo nima.

Mladostniki so bili tudi navdušeni nad pripravo adventnih izdelkov in prodajo le-teh, ki pa jo je, žal, preprečilo ponovno delo na daljavo.

V 20 LETIH DELOVANJA SMO GRADILI IN DELALI KORAKE NAPREJ Z VEČ KOT 900 MLADOSTNIKI, OD KATERIH JIH JE VSAJ 720 DOSEGLO CILJ IN NAPREDOVALO. IZVEDLI SMO VEČ KOT 60 RAZLIČNIH UČNIH PROJEKTOV, 14 VSESLOVENSkih ŠPORTNIH TURNIRJEV ZA MLADE BREZPOSELNE, 12 ŠPORTNO-DRUŽABNIH PRIREDITEV ZA DRUŽINE IN MLADE IZ LOKALNE SKUPNOSTI. VSAKO LETO IZDAMO GLASILO MLADIH.

V preteklem letu smo se soočili z novim načinom dela – delom na daljavo, ki pa je v našem programu precej drugačno, kot je v rednih šolah. Z vključitvijo v »on line« smo imeli predvsem v pomladanskem mesecu precej težav. Nekateri mladostniki so se v tem drugačnem načinu dela zgubili. Zavedati se moramo, da so to mladostniki, ki imajo stiske in velikokrat poleg besed potrebujejo topel objem, stisk roke ali pa samo osebno pritrditev in pomirjajoče besede »vse bo v redu«.

Vendar je za našo ustanovo vsaka stiska in sprememba izziv, zato se z novimi pogledi, idejami in željami podajamo v prihajajoče leto. Zavedamo se, da bo drugačno, da bodo pred nami novi izzivi, za katere pa verjamemo, da jih je z dobrimi sodelavci in dobrim načrtovanjem vedno možno razrešiti.

FOTO: ARHIV PUM-O CELJE

POMOČ KRISTJANOV – MATI UBOGIH, MATI DELA

S. IVICA OBLAK, FMA

Marijanski naslov »Pomoč kristjanov« je nastal zaradi zgodovinskih dogodkov, ki so se razvili osemnajst stoletij po njenem vnebovzetju, in je prvič zapisan v lavretanskih litanijah. Mariji Pomočnici Cerkve pripisuje zmago nad različnimi zmotami, ki so skušale uničiti našo vero.

Praznik Pomočnice kristjanov so uvedle mnoge škofije katoliškega sveta. Uveden je bil tudi v ljubljanski nadškofiji, v povezavi z Brezjami, najbolj priljubljeno božjo potjo na Slovenskem, in pozneje tudi z Rakovnikom.

Zagotovo se na Marijo ne sklicujemo v političnih potezah. Vedno pa je tista, ki se bori proti zlu, ne glede na kateri strani, proti zatiranju ubogih. Ko gre za obrambo človekovih pravic, je pogosto tako potrpežljiva kot njen Sin.

Nazareška Marija je bila močna žena, ki je občutila uboštvo in trpljenje, beg in izgnanstvo ... Častimo jo kot pomočnico tudi zato, ker poudarjamo v njej delovni položaj ubo-

Človek sam nekaj malega stori, z Marijino pomočjo pa veliko. Srečni smo, da nam je vedno pripravljena pomagati.

DON BOSKO

gih, saj je bila žena tesarja Jožefa in marljiva gospodinja. V njeni zavzetosti za teto Elizabeto se kaže prizadevanje za služenje potrebnim in sodelovanje. S hvalnico Magnifikat dviguje nizke, ponižne in uboge. Njena materinska naloga pa se je z Golgotе razširila na ves svet. Kot vstala od smrti in vzeta v nebesa je s Kristusom postala pomočnica človeštvu in mati Cerkve. Marija je torej v vsej polnosti delavna, predana ljudem na poti romanja, zavzeta za uboge, tako da bi jo mogli imenovati tudi »mati dela« in s tem poudariti njeno držo pomočnice.

Tudi danes je potrebno kot don Bosko razmišljati, kako se vključiti v današnji svet dela in deliti usodo z ubogimi. Z zaupanjem se prepustimo svoji materi in učiteljici, da bi odkrili ponovni zagon tako bistvenega videnja svojega poslanstva v Cerkvi. Prosimo jo, da bi bili za mlade nosilci »evangelija dela«, da bi ga poglobili in oznanili v luči Kristusove skrivnosti kot odgovor na znamenja časa in na razmere ubogih.

ŽENE NAS UPANJE

VEZILO 2021

Na praznik sv. Štefana je v Rimu potekala prva svetovna premiera predstavitev Vezila vrhovnega predstojnika. Ob ohranitvi tradicije je bil to prvi tak dogodek v salezijanski zgodovini.

Vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime je najprej obiskal vrhovno hišo sester salezijank, kakor velewa tradicija, da vrhovni predstojnik, oče in središče enotnosti salezijanske družine, sestram FMA najprej predstavi Vezilo za novo leto.

Sledila je novost: premiera videovezila v živo na Facebook strani ANS v petih glavnih jezikih, neposredno za tem pa pogovor z vrhovnim predstojnikom, ki je izpostavil in razložil nekatere vidike vezila. Sledilci in gledalci so ob tem lahko zastavljali vprašanja in pripomogli k poglobljenemu razmisleku o vezilu. Tudi ta pogovor so neposredno prevajali v glavne jezike.

Videovezilo 2021 je v celoti posvečeno iz-zivom, ki jih je prineslo leto pandemije. »Zaprta v lastni mehurček, sumničavi in prestrašeni se ljudje ne srečujejo več. Ne namenijo si pogleda ali besede. Ohromljeni in zaprti so kot celotna družba,« začena vrhovni predstojnik in ob kritiki človeške samozadostnosti izpostavi dejstvo, da nas je želel in nas ljubi Bog. Zato nas vabi, da bi bili njegov žarek upanja, da bi postali njegova roka, ki spreminja vrednote in vizije tega sveta.

Sledijo kratka pričevanja z raznih koncev sveta o pomoči potrebnim, ki jih je prizadela pandemija s posebnim poudarkom na omejevanju svobode, medsebojnih odnosov in povečanju revščine.

»Namesto zaprtosti, ko na druge gledamo kot na nevarnost in nasprotnika, odprimo svoja vrata in srca za sprejemanje. Od praznine k obzoru presežnega. Verjamemo v sonce, ki večno razsvetljuje. Toda, ali smo ga sposobni videti?« se ob tem sprašuje vrhovni predstojnik in za zgled postavi don Boska. »Don Bosko je gledal dlje od težav. Moč za pogled v daljavo sta mu dajala vera in upanje.«

»Izurimo se torej v upanju, saj vemo in čutimo, da je Bog z nami! ... Velike evangeljske vrednote ne izginejo. Zato kot don Boskova salezijanska družina nadaljujmo z dajanjem evangeljskih odgovorov za vse naše življenje, za življenje človeštva. ... Ob dnevu, ko se bo vse končalo, bo lepo spoznati, da ni bilo nič izgubljenega, noben nasmeš, solza, napor, molitev. Ko bo Bog izrekel zadnjo besedo blagoslova »Glej, vse delam novo«, tedaj bomo jokali. Da, jokali od veselja, ker smo zaupali, ker smo v težavah in naporih vanj polagali svoje upanje,« svoje razmišljanje v videovezilu zaključuje vrhovni predstojnik.

YOUTUBE DON BOSKO SLOVENIJA
Vezilo vrhovnega predstojnika za leto 2021

ANS AGENZIA
INFO
SALESIANA

**DON
BOSKO**

ŽENE NAS

»GLEJ, VSE DELA

VEZILO 2021

Vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime

S UPANJE

AM NOVO« (RAZ 21,5)

»BODI VESEL, VEDNO VESEL«

ALOJZIЈ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Rdeča Maucetungova Ljudska republika Kitajska je po svoji zmagi 1949 izgnala vse misijonarje. Ko je za njimi zaloputnila vrata, pa jim je Bog odpiral nova misijonska obzorja. Evangeljsko seme so šli sejati v druge dežele Daljnega Vzhoda. Francoski misijonar Paul Seitz je v Hanoju ustanovil veliko Sirotišnico svete Terezije, a ko so ga imenovali za škofa v Kontumu, je salezijance, ki so jih že poprej vabili v Vietnam, prosil za dobrega naslednika. V Hanoi je bil poslan Andrej Majcen s sobratom Giacominom: prispela sta 3. oktobra 1952. Giacominu so kmalu rekli, naj se gre učiti vietnamščino, Majcna pa so postavili za ravnatelja (1952–1954).

Poročila prvih vietnamskih salezijancev, ki so pričali v škofijskem postopku za beatifikacijo Andreja Majcna, pripovedujejo, kako so v mladosti doživeli njegovo očetovstvo.

Izidor Le Huong je bil kot študent poslan na pomoč v Sirotišnico svete Terezije Dete-ta Jezusovo v Hanoju. »Prvi salezijanec, ki sem ga spoznal, je bil oče Andrej Majcen. Sprejel me je z odprtimi rokami in mi zaupal vlogo glavnega učitelja vietnamščine.«

»Bil sem osupel nad njegovo potrpežljivostjo in požrtvovalnostjo. Prva težava, na katero je naletel, sta bili dve nasprotujoči

si vzgojni metodi: vzgojna metoda, ki so jo uporabljali v sirotišnici, in salezijanska vzgojna metoda, ki je zahtevala skrbno spremljanje otrok ... Oče Majcen mi je naložil, naj jih spremljam.« V don Boskovem preventivnem vzgojnem sistemu je to asistenca, ki zahteva trajno navzočnost vzgojitelja. Izidor se spominja, da je zaradi vročine »oče Majcen dobil izpuščaje po celem obrazu, vendar se ni nič pritoževal, pač pa je bil vedno nasmejan. Neke noči, ko je bilo prevroče za spanje, sem mu pomagal namočiti njegovo žimnico v ribniku, vendar je bila že po petih minutah suha in zvita. Navkljub takšnim stvarem je bil vedno vesel in vse mirno prenašal ... Nikoli ga nisem slišal nad kom povzdigniti glasu, niti nisem zaznal, da koga ne bi maral.«

Jožef Nguyen Van Ty je prišel v sirotišnico leta 1952. Bil je sirota po očetu od deških let, slaboten in dolga leta bolehen in ni imel potrebnega zdravja, da bi sledil don Boskovemu poklicu. Tedaj je srečal misijonarja Majcna, ki mu je pomagal, da je postal salezijanec, in tako je celotno obdobje Majcnovega bivanja v Vietnamu »živel v njegovi bližini. V njem sem videl kreposti in lastnosti, ki bi jih morali mi, don Boskovi sinovi, prepoznati, ceniti in spoštovati. Vedno je bil optimističen. V sončnih ali deževnih dnevih, v veselih ali žalostnih trenutkih ni drugim nikoli dal videti, da ga je kaj težilo. Njegov obraz je bil vedno vesel, spokojen in nasmejan. Vsakogar je vedno sprejel nasmejan, ponavljajoč: Bodi vesel, bodi vesel.«

Jožef Nguyen Tien My pripoveduje o svojem prihodu v zavetišče. »Oče Majcen je hodil po pločniku pred hišo in me je pozdravil v vietnamščini s posebnim naglasom in tonom, kakršnega še nisem slišal ... Občasno sem srečeval očeta Majcna z njegovim spodbudnim nasmehom in po prevodu sem razumel, da nas je spodbujal, naj se z veseljem marljivo učimo in pridno delamo. Spodbujal nas je tudi k ministriranju in h koralnemu petju v kapeli svete Terezije ... Potem je po večernem nagovoru v začetku avgusta 1954 nenadoma odšel, imenovan je bil za ravnatelja v Hong Kongu.«

MOLITE ZA PRIPROŠNJO BOŽJEGA SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCNA IN USLIŠANJA SPOROČITE!

**POSTULATURA
RAKOVNIŠKA 6, 1000 LJUBLJANA**

Marko Nguyen Dirc Nuynh pripoveduje, da ga je starejši brat pripeljal k očetu Majcnu v deško mesto Kristusa Kralja, Thai Ha Ap, blizu slavne gore Dong Da v Hanoju (to je bila prej imenovana sirotišnica).

»Prvo, kar se mi je globoko vtisnilo v srce, je bilo, da me je dobri oče stisnil k sebi in rekel: Bodi vesel, vedno vesel! Njegov obraz se je razjasnil in ponovno se je nasmehnil in ponavljal: Bodi vesel, vesel in vesel! ... To je bilo moje prvo srečanje z očetom Majcnom! Usmerjal je moje življenje in me spodbujal, da bi sledil Jezusovemu klicu ... Ko sem kot otrok živel v salezijanskih ustanovah, sem videl, da je živel zelo zgledno. Vedno je bil pozoren oče in dober učitelj, ki nas je učil Božjo besedo v salezijanskem duhu. Imel sem to veselje, da me je zadožil za popravljanje njegovih pridig v vietnamščini. Tako sem bil prevzet z njegovimi mislimi, ko sem prebiral in popravljajl njegovo vietnamščino v pridigah in nagovorih. Njegove ideje so bile vzvišene in bogate s salezijanskim duhom.«

ŠKOFIJSKI POSTOPEK ZA PRIZNANJE SVETOSTI ANDREJA MAJCNA JE VELJAVEN

Kongregacija za zadeve svetnikov je na rednem zasedanju 23. oktobra 2020 po preučitvi obsežne dokumentacije o življenju in krepostih Božjega služabnika Andreja Majcna, skrbno zbrane v škofijskem postopku, potrdila veljavnost postopka. Vrhovni postulator Pierluigi Cameroni ob tem dodaja, da je to »velik dosežek, sad strokovno in predano opravljenega dela v škofijski fazi postopka.« Posebej se zahvaljuje vicepostulatorju Alojziju Slavku Snoju in vsem sodelavcem, ki so na različne načine prispevali k temu, da bi Andrej Majcen v Cerkvi tudi uradno postal zgled krščanskega življenja in delovanja.

ČEŠKI SALEZIJANEC IGNACIJ STUCLÝ JE ČASTITLJIV

21. decembra 2020 je papež Frančišek v avdienco sprejel kardinala Marcella Semerara, prefekta Kongregacije za zadeve svetnikov. Med avdienco je sveti oče pooblastil Kongregacijo, da izda dekret o herojskih krepostih za Božjega služabnika Ignacija Stuchlýja, duhovnika družbe sv. Frančiška Saleškega, ki se je rodil 14. decembra 1869 Boleslawu (danes Poljska), umrl pa v Lukovu (Češka) 17. januarja 1953. Ignacij Stuchlý je deloval tudi na slovenskih tleh: v salezijanskih ustanovah v Gorici, Veržeju in Ljubljani na Kodeljevem. Na Rakovniku je dokončal gradnjo svetišča Marije Pomočnice.

Biti hočem orodje Marijinega poslanstva za duše.

ANDREJEV ROŽNI VENEC
FOTO: PATRICIJA BELAK

” Z zaupanjem se izročam Mariji

Bodi navzoča med mojimi v Vietnamu in na Kitajskem, meni tu na Rakovniku, mojim v Želimljem, tistim, katere pripelješ v mojo spovednico, ki berejo moje spise ali pisma ...

Bodi navzoča med našimi salezijanci, slovenskimi duhovniki, med misijonarji, predstojniki. Saj ti si Mati Cerkve, slovenske in misijske. Ti si pomočnica vseh mojih in na poseben način naših.

Si moja pomočnica, pribežališče in bodi še moja priprošnjica, za moje, vse salezijance, don Boskove prostovoljke. Napravi nas vse, prav vse, da postanemo sposobni po tebi in s teboj in kakor ti hočeš, nadaljevati tvoje poslanstvo odrešilne Jezusove ljubezni. Biti hočem orodje Marijinega poslanstva za duše. M1, 28

”

ANDREJ MAJCEN, SDB (1904–1999)
učitelj in duhovni oče
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu (1935–1979)
spovednik na Rakovniku v Ljubljani (1979–1999)

DON BOSKOVO ZELENO ZAVEZNIŠTVO

Fundacija don Bosko se je v začetku meseca decembra 2020 pridružila don Boskovemu zelenemu zavezništvu (Don Bosco Green Alliance) – rastoči globalni mreži, ki povezuje številne salezijanske ustanove iz 68 držav severne in južne Amerike, Afrike, Azije, Oceanije in Evrope. S tem se je tudi slovenska salezijanska družina zavezala, da se bomo kot družba odslej še intenzivneje odzvali na tveganja podnebnih vplivov. Vemo namreč, da ta tveganja najbolj bremenijo revne in na obrobje potisnjene otroke in mladostnike. Številne salezijanske ustanove in institucije namreč po svetu redno očiščujejo plaže, sadijo drevesa, se izobražujejo o pomembnosti obnovljivih virov energije in spodbujajo k svetovnim podnebnim ukrepom.

V ta namen smo tudi mi s kratkim sporočilom opozorili na svetovni dan človekovih pravic, ki ga v širšem smislu povezujemo tudi s pravico do izobraževanja in pravico do zdravega življenjskega okolja.

FUNDACIJA DON BOSKO Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

Svojo donacijo lahko nakažete po položnici oz. UPN obrazcu na transakcijski račun.

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 100

Informacije

SPLET fundacija.donbosko.si

FB Fundacija don Bosko

T 041 357 640 (Janez Krnc)

T 030 362 800 (Fundacija, Maja Žibert)

E POŠTA fundacija@sdb.si

SOLIDAROST V PANDEMIJI KORONAVIRUSNE BOLEZNI COVID-19

Napovedi, vezane predvsem na življenje po epidemiji (in med), kažejo, da se bo svetovna (predvsem gospodarska) kriza početverila. Posledice pandemije so že danes na prag revščine potisnile mnoge družine – tudi številne slovenske. Koronavirus nas je kot družbo prisilil, da smo se za kratek čas ustavili. Ta zaustavitev pa ima še danes moč, da tudi navzven pokaže, kaj se skriva v naših srcih. V številnih se je žal pokazalo razočaranje, tudi izdaja. A mnogokrat ne zaradi naše krivde.

Mi pa se sprašujemo, kaj bi se danes skrivalo v don Boskovem srcu, če bi se pojavil med nami. Kaj bi don Bosko storil, da bi pomagal družbi, da premaga koronakrizo in da se sooči z vsemi posledicami, ki jih bo pandemija še prinesla? Kako pomagati družinam, ki svoje stiske na upajo pokazati pred drugimi, ki naredijo vse, da bi otroci preživeli najlepše otroštvo, ki so potisnjeni ob rob in imajo občutek, da ne naredijo dovolj, kljub temu da naredijo vse, kar je v njihovi moči?

V zadnjem času se tako na našo fundacijo obrača po pomoč vedno več ljudi – tako mladi, ki nimajo sredstev za šolnino, družine, ki so v stiski za vsakdanji kruh, brezposelni. Sedaj nimamo časa, da bi sedeli križem rok. Spoštovani dobrotniki, zavedamo se, da sami ne bomo zmogli premikati gora. A z vašo solidarnostjo in Božjo pomočjo se že danes, res da z majhnimi koraki, pomikamo naprej.

Hvala vam za vsak vaš dar, ki ga namenite za pomoč pri premagovanju posledic koronakrize. Hvala, da nam zaupate. In iskreno priporočilo tudi v prihodnje.

»LJUBITI, TRPETI, MOLČATI. BOG JE Z MENOJ.«

s. ALOJZIJA DOMAJNKO, hči Marije Pomočnice

s. MILENA DERLINK, FMA

Alojzija se je kot četrti otrok rodila v globoko verni kmečki družini. Že kot otrok je pokazala izreden čut za red in natančnost, bila je bistra in delavna. V šoli jo je učiteljica dajala za zgled ostalim otrokom. Kljub temu je bila vedno skromna in ljubezniva, vedno pozorna na potrebe drugih. Vse od otroštva je bila tudi zelo odprta Bogu. Po prvem svetem obhajilu je pogosto hodila peš k sveti maši, čeprav je bila župnijska cerkev oddaljena dobre štiri kilometre. Veliko in otroško zaupanje je imela tudi do Marije.

Ko je z odliko končala ljudsko šolo, se je izučila za šiviljo ter želela svojo izobrazbo izpopolniti še v praktičnem gospodinjstvu v mariborskem semenišču.

Njen duhovni voditelj salezijanec ji je pomagal pri poklicni izbiri in jo usmeril k hčeram Marije Pomočnice. Tako je s 25-imi leti odšla v Italijo, v Nizzo Monferrato.

Na dan prvih zaobljub je v svoj dnevnik zapisala: »Hoditi k Bogu tiho in neopaženo. Delati iz čiste ljubezni vse možno dobro.« Temu je dodala še svoje geslo: »Ljubiti, trpeti, molčati. Bog je z menoj.« Kot vedno se je z vsem zaupanjem obračala na Marijo.

Prvih osem let je preživela v Italiji, zadnji dve leti kot ravnateljica skupnosti. Občudovali so jo v njeni skriti ljubezni in sposobnosti darovanja v katerem koli delu. Povsod se je zaznala njena živa povezanost z Bogom.

Kot ravnateljico so jo zelo spoštovale in občudovali ne le sestre, ampak tudi otroci in mladi, družine, pa tudi cerkvene in državne

oblasti. Med tem časom so se vrstile prošnje iz nekdanje Jugoslavije, naslovljene na vrhovno mater, naj tudi v to deželo pošlje don Boskove hčerke. Kot prvi temeljni kamen je bila izbrana prav s. Alojzija. Mati jo je vprašala, če je pripravljena na to nalogo. Odgovorila je: »S svojimi močmi ne, z Božjo pomočjo pa sem.«

Tako je s. Alojzija s še tremi sestrami oktobra 1936 prišla v Ljubljano. Najprej so se nastanile na Rakovniku ob salezijanskem zavodu in prevzele delo k kuhinji in pralnici. Kmalu so odprle tudi oratorij za dekleta, podoben valdoškemu iz prvih časov: igra na dvorišču, nato so se strpale v hišo sester za katehezo. Bilo jih je toliko v majhnem prostoru, da niso mogle niti sedeti, toda bile so srečne. Prav kmalu so začeli brsteti tudi novi poklici. Leta 1938 so sestre kupile hišo na Karlovški cesti v Ljubljani. To je bila hiša za mlade, saj so v njej odprle otroški vrtec, konvikt za dekleta in oratorij, ki je bil zelo obiskan.

Ko so na Hrvaškem, v Splitu, odprle tretjo skupnost, se je začela druga svetovna vojna. S. Alojzija je kljub velikim težavam in nevarnostim ohranjala to hišo in njene dejavnosti do leta 1948, ko je bila hiša nacionalizirana. Prav tako so sestram odvzeli njihovo edino

“

Bodite dobre, dobre, dobre;
imejte se rade med seboj,
pomagajte si in iz srca
si odpuščajte.

s. ALOJZIJA DOMAJNKO, FMA

”

hišo na Karlovški in jih začasno namestili v karmeličanski samostan na Selo v Ljubljani. Toda že po nekaj mesecih je bil ukinjen tudi ta samostan. Tako so morale naše sestre, kot vse druge redovnice, iskati zatočišče pri svojih domačih, v župniščih, bolnicah, nekatere so se zaposlile v tovarnah ali kje drugje. Ko so si morale poiskati službo in obleči civilno obleko, jih je s. Alojzija spodbujala: »Nič in nihče nas ne more ločiti od Kristusove ljubezni. Tudi v civilni obleki smo lahko zgledne redovnice z vsemi možnostmi, ki nam jih sedaj daje Bog. Svetost je v ljubezni polnem izpolnjevanju Božje volje.« Ob tem ni dovolila nobenega kritiziranja. Poleg tega je, čeprav sama revna, pomagala vsem ubogim in trpečim, kolikor je mogla.

S. Alojzija je še naprej skrivaj spremljala svoje sestre, zato je bila nekaj časa tudi v zaporu. A o tem ni nikoli želela pripovedovati. Ko so jo izpustili, se je zaposlila kot strojepiska pri nekem inženirju. V tem času je bila imenovana kot delegatka vrhovne matere za sestre FMA v Jugoslaviji. Zaradi tega je imela še več težav. Prav v najtežjih letih je najbolj zablestela njena osebna svetost, pobožnost, srčnost, ponižnost, dobrota ter modrost njenega materinskega vodstva. Najlepši dokaz za to je zvestoba v poklicu prav vseh sester. Zdržale so in premagale vse skušnjave, težave, revščino in druge ovire. Zmogle so prav zato, ker so jih podpirali zgled in molitev njihove dobre ravnateljice s. Alojzije. Vedno je ponavljala: »O Marija, daj da te nobena izmed nas ne zapusti. Daj da vse ostanemo zbrane pod tvojim materinskim plaščem.«

Po letu 1956, ko je ostrina komunizma malo popustila, je navezala stike s sestrami v Italiji. Čez dve leti se je udeležila vrhovnega zbora družbe FMA. Po vrnitvi se je z vsemi močmi vrgla na delo, da je spremljala sestre povsod, kjer so živele. Oglašali so se tudi novi poklici in leta 1961 se je odprl prvi noviciat v Lovranu na Hrvaškem. Kljub težavam zaradi političnega režima si je močno prizadevala za vzgojo kandidatkinj. Počasi so se spet lahko začele odpirati nove skupnosti in ona je vsem sledila, jih podpirala, dajala poguma. Svojemu delu se je posvečala z modrostjo, kompetentnostjo in predanostjo. Zanj so bile pomembne predvsem osebe.

**S. Alojzija Domajnko se je rodila
21. 6. 1897 v Bučevcih.**

**Prve zaobljube je izpovedala 5. 8. 1924
v Nizzi Monferrato (Italija),
večne 5. 8. 1930, umrla pa je
8. 11. 1970 v Ljubljani.**

Neutrudna delavnost in skrb za druge sta jo privedli do infarkta v januarju 1970. Po treh mesecih bolnišničnega zdravljenja so jo z ljubeznijo sprejele sestre na Bledu, kamor se je takrat že preselil noviciat. Čeprav so ji zapovedali popoln počitek, tega ni mogla sprejeti. Še naprej je romala iz hiše v hišo, prisluhnila sestram in nase vzela osebne in pastoralne probleme, ki so ji bili zaupani. V avgustu istega leta je na duhovnih vajah sestram spregovorila besede, ki so kot njena duhovna oporoka: »Bodite dobre, dobre, dobre; imejte se rade med seboj, pomagajte si in iz srca si odpustčajte.« Po duhovnih vajah se je preselila v Ljubljano na Gornji trg.

Oktobra, ko je bila še vedno na razpolago vsaki, ki je želela z njo govoriti, je doživela drugi infarkt in živela še približno tri tedne.

Vsi, ki so se v tem času srečevali z njo, so videli, da je nenehno zbrana v Bogu in obenem vedno pozorna na potrebe drugih. 8. novembra je njeno življenje ugasnilo. Sestre so jo zelo objokovale, obenem pa jo občudovala, saj je bila kot njihova mama, sestra, misijonarka ter vedno in povsem na razpolago Bogu.

■ Povzeto po *Facciamo memoria*.

POMOČ SESTER FMA V MOZAMBIKU

Sestre hčere Marije Pomočnice, ki pripadajo mozambiški inšpektoriji »sv. Janeza Boska«, odgovarjajo na velike potrebe ljudi s tem, da dajejo zatočišče nosečnic in skrbijo za najbolj revne družine.

Skupnosti FMA v Mozambiku živijo v težkih okoliščinah zaradi ponovne dejavnosti paravojaških skupin v nekaterih predelih države, skrajne revščine prebivalstva in zaradi hitrega širjenja koronavirusa.

V Mozambiku na teh območjih delujeta dve skupnosti FMA: v krajih Chiure in Pemba. Sem prihajajo ljudje, ki iščejo zatočišče, in je zato širjenje koronavirusa še močnejše.

Naša slovenska misijonarka s. Zvonka Mikec, tamkajšnja predstojnica, po svojem obisku tega območja poroča o položaju, polnem bolečine, strahu in revščine.

V kraju Chiure, v hiši FMA, zatočišče poiščejo številni begunci z območij, kjer divja voj-

“

Bog se ne da prekositi
v velikodušnosti.

DON BOSKO

”

na. Sestre jih sprejemajo in jim pomagajo, da se prijavijo oblastem v mestnih četrtih, ki jim potem odredijo, kje se družine lahko nastanijo. Družino namreč lahko sestavlja tudi od 15 do 20 oseb. Družine v okolici dajejo na razpolago prostor na svojih dvoriščih ali pa pomagajo zgraditi hiše iz blata.

Nekaj sester redno obiskuje družine in jim

FOTO: FMA

prinaša začetno pomoč v hrani in drugih najnujnejših stvareh. V tem času pandemije so tudi sešile na tisoče zaščitnih mask za te begunce.

Druge sestre sodelujejo s škofijsko Karitas, ki skrbi za okoli 250 družin v bližnjih vaseh. Za novorojenčke obstaja program, imenovan »Isabelinha«. Podhranjene otroke sorodniki vsako soboto prinesejo na pregled k zdravniku, nato dobijo še mleko za naslednji teden. Sodelujejo tudi s programom »Solidarna pekarna kruha«, s katerim poskrbijo za zaposlitev mladih in pripravljajo kruh za tiste, ki so morali bežati s svojih domov.

V Pembi so še vedno vidne posledice ciklona iz leta 2019. Družine, ki so že tako zelo revne, so sprejele še begunce. Tudi sestre so za štirinajst dni sprejele deklico in njene brata, ki sta se v nekem napadu izgubila.

Okrog mesta nastajajo taborišča, ki sprejemajo begunce. Poleg zagotavljanja osnovnih dobrin ena sestra nudi tudi psihosocialno pomoč.

Inšpektorija FMA v Mozambiku še naprej podpira številne družine, ki potrebujejo vsega: hrano, obleko in streho nad glavo.

PROJEKT »EMERGENZA MOZAMBICO«

Hčere Marije Pomočnice se trudijo odgovorjati na vse te potrebe, iščejo pa tudi možnosti, kako zagotoviti službo množici mladih. Njihov cilj je vzpostavitev poklicnih tečajev in mladim zagotoviti potrebna znanja in sredstva za učinkovito zaposlitev.

Družba hčera Marije Pomočnice podpira in pomaga ljudem v teh težkih okoliščinah in računa na velikodušnost ter solidarnost vseh.

Svoj dar lahko nakažete na transakcijski račun:

IBAN SI56 0205 8001 9151 137

SWIFT LJBASI2X

SKLIC 00 19-2020

NAMEN Mozambik

**Družba hčera Marije Pomočnice
Rakovniška 21
1000 Ljubljana**

Informacije

T 041 244 532 (s. Mateja FMA)

PREIZKUŠAJ ME, ŽIVLJENJE, DA BOM ZREL ZA BOGA

TOMAŽ STOJC, SDB

Drage bralke in bralci, pred nami je novo leto. Želim vam, da bi bilo to leto mirnejše in bolj zdravo od preteklega. Želim si, da leta, ki je za nami, ne pozabimo, ampak v njem najdemo tudi kaj lepega, svetlega, pozitivnega. Življenje nas vzgaja in utrjuje s preizkušnjami. Ena takih je bila pandemija koronavirusa. Preizkušala je našo potrpežljivost, ubogljivost, odločnost in še bi lahko naštevali.

Preizkušnje so v življenju prišle tudi za mamo Marjeto. Nekaj smo jih že omenili v prejšnjih številkah (smrt moža, skrb za bolno taščo ...).

Jeseni leta 1846 je bila pred mamo Marjeto naslednja preizkušnja. Don Bosko pride pred svojo mamo s prošnjo: »Mati, lahko ste prepričani, kako me otroci v Oratoriju potrebujejo in kako so ubogi ... Ne bi hoteli biti mama tudi mojim ubogim otrokom?«

In mama je odgovorila: »Če se ti zdi, da bi bilo všeč Gospodu, sem pripravljena iti ta trenutek.«

Ob tej don Boskovi prošnji je bila pred izbiro med mirno živetim življenjem na starost s svojimi vnuki ali pa se podati v življenje z revnimi fanti. Izbrala je življenje z revnimi fanti. Odpravila se je s sinom, don Boskom, v Turin, kjer sta vladala revščina in pomanjkanje.

Naj nam ob preizkušnjah odmevajo besede: »Če se ti zdi, da bi bilo všeč Gospodu, sem pripravljena iti ta trenutek.«

Omleta s sirom brie

SESTAVINE

150 g sira brie, 6 jajc, 50 g pršuta, 1 čebula, oljčno olje, sol, poper

PRIPRAVA

Jajca ubijemo v skledo in jih stepemo z metlico. Dodamo na kocke narezan brie, pršut in po okusu popramo ter solimo. Vse dobro premešamo. Na kuhalnik pristavimo ponev, v kateri prepražimo čebulo. Nato jo prelijemo z jajčno zmesjo. Ne mešamo. Ko se omleta zapeče na spodnji strani, jo previdno obrnemo in zapečemo še na drugi strani. Pečeno omleto po želji narežemo na četrtine, serviramo na krožnike in še toplo postrežemo.

BOG POŽEGNAJ!

Mesto na gori je navkljub odpovedi prvih dveh večerov SKG odprl novo sezono. Nejc Kurbus nas je 10. decembra 2020 gostil v prijetnem okolju domače dnevne sobe (preko Facebooka). Poleg že poznanih in uveljavljenih pesmi smo imeli priložnost slišati tudi nove avtorske pesmi benda Mesto na gori. Prijeten večer je zaobjela misel salezijanca Boštjana Jamnika.

Dan zahvale inšpektorici je potekal preko virtualne povezave, kjer smo se sestre srečale in zahvalile inšpektorici s. Mojci Šimenc in druga drugi za vse, kar vzajemno prejemamo. Potekal je v bližini zahvalne nedelje, 4. novembra 2020. Podprle smo se v gotovosti, da tudi okoliščine, ki nas vlepajo v »baroko sredi vodovja pandemije«, pripomorejo k naši medsebojni povezanosti in apostolskem veselju.

V mesecu novembru so tri sestre FMA kot prostovoljke pomagale v domovih za ostarele: dve na Jesenicah in ena v Ljubljani na Koleziji. To je bil izredni odgovor na potrebe v domovih za ostarele. Navdih smo našle v življenjski izkušnji sv. Marije Dominike Mazzarello, ki je v času epidemije tifusa stregla bolnim sorodnikom.

SMC Maribor na svojih družbenih omrežjih objavlja videe na temo don Boskovih sanj, ki je svojim sanjam pripisoval prav poseben pomen, saj so pomembno vplivale na njegovo nadaljnje življenje in imajo zelo veliko vlogo pri razumevanju njegovega duhovniškega in vzgojnega poslanstva.

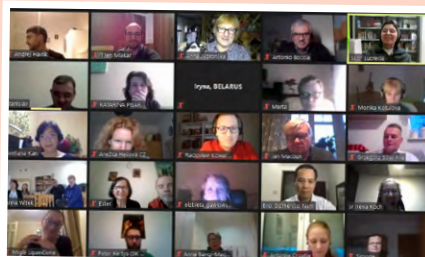
Salezijanska mladina Evrope in Bližnjega vzhoda je 20. in 21. novembra 2020 pripravila generalno skupščino na temo štirih osnovnih besed: kriza, povezanost, občestvo in predanost ter salezijanski odgovor na novo situacijo v svetu. Preko spletnega orodja Zoom se je srečalo več kot 60 mladit, med njimi salezijanec Boštjan Jamnik, s. Majda Merzel FMA ter Anita in Aljaž iz Slovenije.

Katehetske dejavnosti za družine in z družinami po skupnostih FMA v Sloveniji in na Hrvaškem smo si izmenjale na študijskem srečanju na Zoom-u, ki je potekalo 11. novembra 2020. Ugotovile smo, da na tem področju veliko delamo in da so dejavnosti raznolike.

Salezijanski vikendi za družine potekajo že sedmo leto zapored. A pandemija je seveda malce zmešala štrene tudi njihovim organizatorjem. Čeprav so se ukrepi za zaježitev širjenja covid-19 ponovno zaostrovali, so v Veržeju od 9. do 11. oktobra 2020 ob prilagojenem programu uspeli izpeljati vsaj en termin predvidenega programa, ki ga je vodil Peter Pučnik.

Ker zaradi pandemije ni bilo mogoče izvesti pokrajinskega kongresa salezijancev sodelavcev, je 14. novembra 2020 potekalo spletno srečanje predstavnikov salezijancev sodelavcev naše pokrajine. Pogovor je potekal predvsem o tem, kako prilagoditi življenje in poslanstvo novim okoliščinam, ki jih je prinesel covid-19. Slovenske salezijance sodelavce sta zastopala inšpektorialni koordinator Tilen Mlakar in delegatka hčera Marije Pomočnice, s. Simona Komar.

InitiativAngola je 7. in 8. novembra 2020 v župnijski cerkvi v Šentprimožu v Podjuni pripravila 25. misijonsko tombolo – ravno v letu, ko je društvo vstopilo v 25. obletnico delovanja. Čeprav so bile razmere popolnoma drugačne, jih to ni odvrnilo od izpeljave tombole na drugačen, razmeram prilagojen način. Sodelujoči so se potegovali za skoraj tisoč manjših in približno devetdeset večjih nagrad.

V lanskem adventu je bilo mladim zaradi razmer onemogočeno, da bi se srečali na adventnih duhovnih vajah, zato so se srečali le na virtualen način. Vsak adventni vikend so preko videa prisluhnili evangelijski Božji besedi, poglobljeni razlagi in razmišljanju ob odlomku, ki so jih pripravili salezijanci in sestre Marije Pomočnice. Ob nedeljah so se zbrali skupaj in po manjših skupinah podelili razmišljanja ter se pogovarjali ob zastavljenih vprašanjih. Večere so zaključili z druženjem, za prigrizke pa je tokrat poskrbel vsak sam. Kljub vsemu so bili mladi veseli, da so advent preživeli skupaj »Na poti v Betlehem«, kakor so poimenovali pripravo na božič.

V župniji Ljubljana Rakovnik je priprava in izvedba misijonske tombole na misijonsko nedeljo tradicija. Ker je pandemija preprečila dogodek v živo, so štirje salezijanski navdušenci, voditelj ministrantov Andraž, tehnični mojster Samo ter salezijanca Janez in Jure, svetišče spremenili v pravi studio ter tombolo v živo prenašali preko spletnega orodja Zoom s predvajanjem na Youtube kanalu župnije Ljubljana Rakovnik.

Po tehtnem premisleku, večletnem načrtovanju ter leto in pol dolgi gradnji je ob Gimnaziji Želimlje in Domu Janeza Boska zrasel nov prizidek. V njem so nova jedilnica s kuhinjo in več bivalnih in funkcionalnih prostorov za dijakinje in dijake, ki bivajo v dijaškem domu. Ob objektu se že nakazujejo športne površine. Tradicionalni **Dan odprtih vrat** bo letos potekal v virtualni obliki **v soboto, 23. 1. 2021**. Več informacij najdete na šolski spletni strani zelimlje.si.

8. decembra 2020 je vrhovni predstojnik salezijancev Ángel Fernández Artime blagoslovil prenovljeno kapelo v salezijanskem zavodu Testaccio v Rimu, ki jo krasijo mozaiki slovenskega umetnika p. Marka Ivana Rupnika.

13. decembra 2020 so se preko Zoom-a srečali nekdanji gojenci, gojenke in delegati hčera Marije Pomočnice (FMA) vseh celin sveta. Povezali so se za skupno voščilo ob prihajajočem prazniku, ki so ga izrekli tudi vrhovni predstojnici FMA, materi Yvonne Reungoat. Ta jih je spodbudila, naj letošnji božič, ki ga bodo praznovali sredi epidemije, preživijo v upanju.

Tretja sezona Srečanj z Bogom, ki jih mesečno pripravlja Klemen Balažič, poteka na daljavo, preko družbenih omrežij. Decembrsko srečanje je bilo v znamenju izpovedi vere, ki jo vsako nedeljo »zdrdramo« pri sveti maši. Klemen jo je približal s pogledom v njene začetke, povezanostjo z zakramentom svetega krsta in z zgledi življenja svetnikov, ki so bili za besede vere pripravljeni dati svoje življenje. Nič ni narobe, če imamo dvome o veri, narobe je, če je to le izgovor, da nehamo iskati. V nadaljevanju se je ustavil pri nekaterih resnicah v izpovedi vere in skušal konkretno razložiti, zakaj je temu tako. Večer se je kot po navadi zaključil s kratko adoracijo in blagoslovom za dobro poglobljanje v adventnem času. Nagovor je dostopen na Youtube kanalu Don Bosko Slovenija.

Salezijanski mladinski center v Českých Budějovicích je s projektom »Salezijanski med« razširil in poglobil svoj vzgojni vpliv. Lansko leto je bilo za čebelarje eno najslabših in najtežjih v zadnjih dveh desetletjih. Toda že od začetka naše Družbe zgodovina salezijancev dokazuje, da noben začetek ni lahek. 8. decembra 2020 so začeli s prodajo prvih kozarcev salezijanskega medu, ki je pristen in visoko kakovosten. Osnovni namen projekta je zagotovitev ekonomske vzdržnosti SMC v Českých Budějovicích. Pa ne samo to. Pobuda je namenjena tudi mladim, da jih približamo naravi.

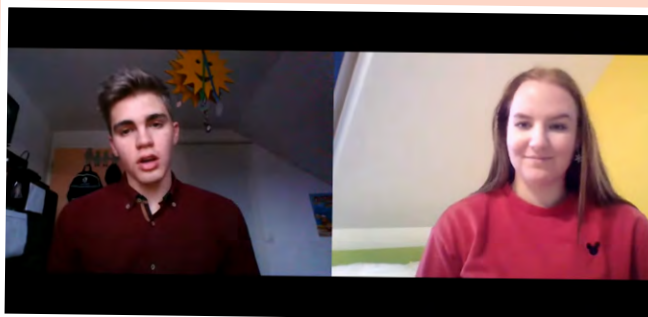
V salezijanski skupnosti na Trsteniku jesen svojega življenja preživlja najstarejši salezijanec slovenske salezijanske inšpektorije, prof. Stane Okorn. Na predvečer praznika Gospodovega rojstva je stopil v 99. leto življenja, kar je bil seveda še dodaten razlog, da se je vsa salezijanska skupnost v varnem zavetju trsteniške hiše poveselila visoke obletnice in mu zaželela, da bi krepko prestopil okroglo obletnico, ki ga čaka v tem letu.

Na Škofijah so skavti pripravili posebne jaslice: pot od samote, obupa, utesnenosti do iskanja topline doma, delavnosti, skrbi za druge, miru, medsebojne bližine, vira upanja in do jaslic, kjer se rodi Odrešenik, ki je izvir ljubezni do vsakega od nas. V jaslice so vpletli elemente, ki nas spremljajo v tem času: ob vhodu je bilo razkužilo, oblaki so nakazovali varno razdaljo, angelčki so bili izdelani iz mask, zvezdo repatico je ponazarjalo kar sonce, ki je vir vitamina D.

Kot druga gibanja in organizacije tudi Združenje animatorjev Oratorija lansko jesen ni moglo izvajati dogodkov v živo. Odločili so se, da poskusijo kaj novega. V novembru so pripravili spletni posvet oratorijskih voditeljev, ki se ga je udeležilo okrog 100 mladih, 12. decembra 2020 pa prvi spletni animatorij, ki ga je obiskalo nekaj čez 200 animatorjev.

Maturanta Gimnazije Želimlje Karel Cerovšek in Anamarija Kelenc sta ob praznikih želimeljskim dijakom prebrala tradicionalni nagovor ob praznovanju božičnice, ki pa je niso mogli praznovati skupaj. Preko videonagovora sta spodbudila k skrbi za lastna srca, saj iz njih izvira vse. Jezus s svojim prihodom vnema plamen ljubezni, ki v nas gori, nam daje upanje, nas opogumlja, da vztrajamo in ne obupamo. Zaželela sta, da bi znali biti in biti s srcem: ljubiti.

Don Boskovi salezijanci so s sestrami Dobrega Pastirja v pakistanskem mestu Quetta ob božiču pripravili turnir v badmintonu za dekleta. Turnir »Mamma Margherita Badminton Tournament« je bil sploh prvi dogodek te vrste za dekleta v Pakistanu. Udeležilo se ga je 20 deklet iz petih etničnih skupin in štirih različnih veroizpovedi. Don Boskov misijon je dekletom ponudil varen prostor, da so lahko pokazale svoj talent.

MARIJA JE BLIŽNJICA DO JEZUSA

Ob 20. obletnici ponovne vzpostavitve Združenja Marije Pomočnice v Sloveniji, ki je ena od prvih vej salezijanske družine, smo se pogovarjali z gospo Jano Albert, predsednico ZMP Rakovnik.

Kako ste spoznali salezijance in salezijansko družino?

Z don Boskom in salezijanci sem se prvič srečala spomladi leta 2010, ko sem se po Božji previdnosti preselila iz draveljske župnije na Rudnik. Leta 2012 sem odšla na čakanje in naslednje leto v pokoj. Takoj sem se vključila v življenje župnije Rakovnik, tudi z vsakodnevnim obiskovanjem svetih maš.

Posebej me je navdušila odprtost salezijancev, njihovo veselje in služenje mladim, skratka širina. Še posebej pa me navdihuje njihova ljubezen do Marije Pomočnice.

Kako pa ste postali članica Združenja Marije Pomočnice?

Ena izmed članic ZMP Rakovnik me je povabila na srečanje. Spomnim se, da sem bila 24. februarja 2012 prvič na spominskem dnevu Marije Pomočnice. Po predhodni pripravi sem bila 24. maja 2013 sprejeta v Združenje.

Prisrčno vabljeni vsi, ki gojite iskreno pobožnost do Marije Pomočnice in vam je blizu skrb za širjenje in obrambo vere v naši družbi, da se pridružite Združenju Marije Pomočnice.

Kaj je pravzaprav namen Združenja Marije Pomočnice?

Združenje Marije Pomočnice naj bi po preroški zamisli sv. Janeza Boska številnim kristjanom pomagalo k bolj poglobljenemu krščanskemu življenju. Biti član ZMP pomeni hoditi duhovno pot za Marijo. V Mariji-

ni šoli se učimo poslušanja in molitve, da bi bili vedno bolj rodovitni v dobrih delih doma in v občestvu. Marija je bližnjica do Jezusa. Njena ponižna drža nas uči, kako varno hoditi po poti odrešenja.

Ste tudi predsednica Združenja Marije Pomočnice na Rakovniku.

24. oktobra 2014 sem bila izvoljena za predsednico, zdaj teče že moj drugi mandat. Poglavitna naloga Združenja je, da smo apostoli doma in v občestvu. Sodelujemo pri življenju v župniji, pri bogoslužju, dejavno in z molitvijo podpiramo razne aktivnosti, ki se dogajajo v Cerkvi in župniji.

Praznovali ste 20. obletnico ZMP v Sloveniji.

8. decembra smo praznovali 20-letnico ponovne vzpostavitve ZMP v Sloveniji. To je čudovita duhovna pot, po kateri hodimo. Marija, naša duhovna mati, nas spremlja s svojo neskončno ljubeznijo, kajti njena ljubezen je tista, ki spreminja naša življenja, da postajamo boljši in to prenašamo tudi na svoje okolje.

Pandemija in z njo povezani ukrepi so nam prekrizali načrte, da bi praznovali uradno in slovesno, zato smo bili povezani duhovno v molitvi.

Za obletnico je izšla spominska knjižica z naslovom Zdrava Marija, ki jo je napisal g. Tone Ciglar, odgovorni za ZMP na inšpektorialni ravni, za kar smo mu iz vsega srca hvaležni.

Tudi to stanje bo enkrat mimo in takrat bo priložnost, da se bomo skupaj z Marijo veselili naše obletnice.

»ZA VSE VEČNE ČASE«

Na Rudniku v Ljubljani, kjer župniku je salezijanec Lojze Zupan, so v zadnjih letih na mestu nekdanjega gospodarskega poslopja postavili nov pastoralni center z vsemi potrebnimi prostori za sodobno delovanje župnije. Učilnica pa razkriva zanimivo opremo: sedeži v obliki kock, na katerih so misli sv. Janeza Boska. Avtorica zamisli je oblikovalka gospa Evita Lukež, ki je v slovenski prostor vnesla že precej sledi lepote in čara tako knjig kot prostorov.

POGOVARJAL SE JE MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
FOTO: PATRICIJA BELAK

S salezijanci ne sodelujete prvič. Kje in na kakšen način ste jih spoznali?

Najprej bi se vam zahvalila za povabilo na pogovor, priliko imam, ker je začetek leta, da vsem zaželim obilo smeha. Smeh bo, če bo veliko lepega in dobrega.

S salezijanci sem prvič sodelovala v letih 2011 in 2012 v Veržetu, ko mi je vodja Centra DUO, etnolog in teolog Janez Krnc, predstavil vzgojno poslanstvo salezijancev in prizadevanja za predajo znanj rokodelskih veščin vsem uka želnim. Natresel mi je kup idej in želja: center bi moral postati zbirališče mojstrov, zbirališče nabudnih naslednikov, raziskovalcev zapuščine, prostor za predstavitve, predavanja, delavnice, razstave in trgovina. Nekoliko je bilo treba obrzdati želje, tudi moje zamisli, ki so presegle možnosti realizacije. Potem pa je prišla prava ideja. Vključila sem rokodelce vseh veščin, ki so opreli vhodne avle dodali svoje izdelke, rokodelski trgovini pa vsa svetila. Tako so postali oblikovalci prostora in razstavljalci hkrati. Nastajajoča trgovina je bila takrat pravi tekmovalni poligon. Ko so mojstri prinašali luči, sem slišala: »Ej, tvoja je pa lepša od moje, bom novo naredil.« Vso opremo je izdelalo mizarstvo Tratar iz Ljubljane. Z mojstri sodelujem od nekaj, bi lahko rekla.

Gospod Lojze Zupan se je nanje obrnil leta 2012, ko je bilo treba zamenjati vrata v zakristijo pri cerkvi sv. Simona in Juda Tadeja na Rudniku. Poklicali so me na pomoč. Vrata so prvi nagovor obiskovalcu, so povabilo v hišo. Zadovoljstvo naročnika me je pripeljalo na Rudnik še v letu 2015, ko sem narisala nove dodatne klopi za cerkev. Tudi to je bila zanimiva naloga. Klopi se enostavno nalagajo ena na drugo in se preoblikujejo v razstavne police.

Lansko poletje pa mi je bila zaupana naloga opremljanja novega pastoralnega centra na Rudniku. Največji izziv je bila ureditev učilnice. Za prostor, kjer naj bi se družilo tudi do štirideset otrok, kjer bi bistrili svoja znanja, molili, prepevali, vadili na raznih inštrumentih, kjer naj bi potekale ustvarjalne delavnice in igre, kjer naj bi nastopali, kjer naj bi organizirali oratorije za mlade in manj mlade, kjer naj bi tudi prespali kakšen dan, naj bi s skromnimi sredstvi oblikovala nekaj opreme.

Sedeži v obliki kock dajejo prostoru v novem pastoralnem centru na Rudniku lahkotnost in gibljivost. Od kje ste dobili zamisel in kako ste jo uresničili?

Želela sem oblikovati nekaj, kar bi lahko uporabili kot stole, kot klopi, kot mizice, kot

skrinje oziroma omarice, kot ležišče, kot oder. Poleg uporabnosti sem želela narediti nekaj veselega, igri-vega, tudi malo zagonetnega. Poseben izziv je bil narediti nekaj, kar se ne bo »prehitro postaralo« in kar bi bilo povezano s poslanstvom salezijancev.

Izmisllila sem si rešitev z lesenimi »kockami«. Vse kocke so opremljene z napisi. Vsak gost bi imel svojo, zaradi napisov je zlahka prepoznavna. Lahko bi si jo izbral, lahko bi jo dobil z žrebom. Igraje se z lesenimi zatiči kocke povežejo v klopi. Vsaka klop je sestavljena iz petih kock v vrsti. Kock je toliko, da je mogoče zložiti šest klopi. Zamislila sem si še dve nižji klopici enake dolžine. Zložene klopi ena za drugo, z dvema nižjima spredaj, se spremenijo v dvonivojski oder za nastopanje. Gledalcem so namenjene posebne kocke.

Vse kocke so opremljene z napisi don Boskovih misli. Celotne misli lahko preberemo, če izberemo prave kocke in jih v pravilnem vrstnem redu zložimo v klopi. Precej sem si dala dela, da sem napise razporedila po kockah tako, da ima napisano nek pomen, tudi če stoji kocka sama zase. Oprema se tako ne more »postarati«, don Boskove modrosti, nasveti, priporočila, želje so za vse ljudi za vse večne čase.

Menim, da bo iskanje pravega vrstnega reda in sestavljanje klopi tudi lepo in zabavno družabno doživetje.

Za uresničitev zamisli ste se morali poglobiti tudi v don Boskove misli. Kako ste jih doživljali osebno in kako si iz njih predstavljate ustanovitelja salezijancev, ki je živel v drugi polovici 19. stoletja?

Priznam, kar dolgo sem prebirala in izbirala citate. Izbrala sem misli, ki govore o delu, prizadevanjih in zavezah salezijancev, o delavnosti, poštenosti, dobrem, potrpežljivosti, odpuščanju, spravi, ljubezni, prijateljstvu, spoštovanju, povezovanju, pogumu, pobožnosti, zdravi pameti, veselju do dela, vedoželjnosti, dragocenem času, prisluškovanju lastni vesti, in misli, ki nagovarjajo k poslušanju in razumevanju drugače mislečih.

Nisem želela uporabiti preveč strogorednih nasvetov, izbrala sem vzpodbudne, vesele in upanja vredne misli za vse nas, take, pod katere se tudi sama takoj podpišem.

Kako si predstavljam ustanovitelja salezijancev? Kot zelo daljnovidnega.

Blagoslov novega kipa lurške Marije na Rakovniku

Salezijanski inšpektor Marko Košnik je na praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije, 8. decembra 2020, kljub slabemu vremenu in omejitvam zaradi covida-19 blagoslovil novi kip lurške Matere Božje in urejeno okolico pri lurški votlini na Rakovniku.

V uvodnem pozdravu sobratom skupnosti, ki so se zbrali ob kapeli, ter župljanom in romarjem, ki so blagoslov spremljali v neposrednem prenosu, je ravnatelj Marjan Lamovšek vse romarje, obiskovalce Rakovnika in salezijsko poslanstvo izročil Mariji v varstvo.

Arhitekt Matej Kotnik, ki je pripravil načrte za ureditev, je orisal minimalne novosti pri ureditvi. Ob votlini sedaj stoji svečnik po vzoru svečnika iz votline obiskanja v Lurdu, na drugi stani pa je postavljen prostor za zahvale, kjer so svoje mesto dobila vidna znamenja, table in slike zahval in priprošenj k Mariji.

Pred samim blagoslovom je inšpektor Marko Košnik povzel namen postavitve lurške kapele na Rakovniku in smisel blagoslova novega kipa: »V težkih in zahtevnih današnjih časih doživljamo novo prelomnico. Pred nami je nov kip, posnetek originala, ki ga je izdelal restavrator Aleš Vene, ter nov kovani svečnik in Marijin spominski kotiček, ki ju je izrisal arhitekt Matej Kotnik. Obnovo je sprožil neznan darovalec s svojim velikodušnim darom. Taki darovi so vedno znak Božje previdnosti. Ta nov kip blagoslovjam v veri in priprošnji za slovenski narod, za rešitev iz te epidemije. Že leta opazujem mnoge obiskovalce kapelice. Mladi, stari, premožni, reveži, samski, zaljubljeni pari ... Ni dneva, da kdo ne bi prižigal sveče in prosil ... Na to spominjajo table, podobice in slike, ki so sedaj našle svoje mesto v Marijinem spominskem kotičku.«

Franc Drobnič SDB (1934–2021)

ŽIVLJENJSKA POT

Franc Drobnič se je rodil 23. marca 1934 v vasi Malence, ki spada pod župnijo Kostanjevica na Krki. Po navadi tistega časa sta ga oče Alojzij in mati Ana (roj. Jordan) še istega dne nesla h krstu. Franc je obiskoval župnijsko cerkev in že v osnovi šoli občutil nek notranji glas in željo, da je postal ministrant. Prvi zametki duhovnega poklica. Šest let je služil oltarju in tako vzljubil sveta opravila. Pri dvanajstih je prejel zakrament sv. birme.

V Kostanjevici na Krki je zaključil štiri leta osnovne šole in tri leta višje ljudske šole. Izučil se je kleparske obrti. Učil ga je strogi vajeniški mojster, ki mu je dal življenjski nasvet: »Hočem te napraviti poslušnega, delovnega in vztrajnega, ker življenje je pot trpljenja.«

V letih 1954–56 je odslužil vojaško obveznost. V tem času je zopet začel misliti na študij in na duhovniški poklic. V Marijinem letu 1958 mu je Bog na pot poslal duhovnega voditelja p. Emanuela Karabegoviča iz samostana Pleterje: »Tebe kliče Bog. Za odločitev duhovništva je treba veliko moliti, biti pripravljen na preizkušnje, katere pošilja Bog.«

Ko se je poročil njegov brat in poskrbel za dom ter starše, je dobil pogum, da je prosil za vstop v Salezijski zavod na Reki. Študij mu je povzročal glavobole, toda želja po duhovništvu in močna podpora predstojnikov mu je vlivala voljo. Ravnatelj gimnazije mu je v najkritičnejšem trenutku dejal: »Ne želi biti velikonočna sveča, ki gori na oltarju za velike praznike. Bodi mala sveča, ki izgoreva vsak dan pri sveti maši. Kolikor zmoreš, zmoreš. Pojdi pred Marijin oltar in pred tabernakelj ter nadaljuj svojo odločitev ...«

Po teh notranjih preizkušnjah je bil sprejet v noviciat. Krasila ga je globoka pobožnost, vedrina, ustrežljivost, skromnost, ponižnost, pa tudi marljivost, praktičnost in ljubezen do poklica. Prve redovne zaobljube je izpovedal na praznik Marijinega rojstva leta 1968, nato pa začel študij teologije na Teološki Fakulteti v Ljubljani. Zopet veliko težav s študijem, pa še več zaupanja. Januarja 1975 ga je v Ljubljani v diakona posvetil nadškof Pogačnik. V mašnika ga je posvetil škof Lenič na Slinovcah v cerkvi Marije, Matere dobrega sveta.

Prvo leto duhovništva je bil kaplan na Kodelevem, tri leta je bil vzgojitelj v Modestovem domu v Celovcu na Koroškem, kamor se je pozneje zopet vrnil za eno leto, vmes pa je bil spovednik v Želimljah in kaplan v Boštanju. Nato se je začelo eno najlepših obdobj njegovega pastoralnega dela, ko je bil imenovan za župnika v Želimljah. Po petnajstih letih je prišel na Ra-

kovnik za duhovnega pomočnika in spovednika. Oktobra 2019 je zaradi oslabelosti in starostnih tegob odšel na Trstenik. Ko se je zaključevala božična osmina, ko so bila napisana, poslana in izrečena vsa voščila, ko je voščil vsem svojim domačim in prijateljem, ko se je kljub utrujenosti od sobratov poslovil še pri kosilu, je njegovo srce zastalo in je zaspal kakor v naročju svoje matere. Svojo dušo je izročil v naročje Matere Marije 3. januarja 2021 ob 13.30.

DUHOVNA PODOBA

Marijin sin. Svojo 40. obletnico duhovništva in 50. obletnico redovništva je obhajal v cerkvi na Slinovcah na praznik Marijinega vnebovzetja 2015. Ta jubilej je obhajal v zavesti, da zlate maše ne bo dočakal. Takrat je izrekel svojo zahvalo Mariji, Materi dobrega sveta. »Slinovce so zame svet kraj. V to sem globoko prepričan. (...) V vojnem času so leta 1944 nemška letala želela porušiti to cerkev. Večja bomba je prebila obok cerkve in padla v sredino cerkve, vendar ni eksplodirala, da bi porušila cerkev. Marija je želela ostati med nami! Kot odrasel fant sem pogosto hodil sam pred ta oltar. Čutil sem potrebo, da mi Marija svetuje na zemeljski poti. Osem let zaporedoma sem novo leto dočakal tukaj pred Marijinim oltarjem v molitvi. Deveto leto sem bil pred Marijinim oltarjem na Reki na Hrvaškem v zavodu salezijancev ...«

Don Boskov sin. Frančeva navzočnost je prinašala vedrino. Svoj duhovni poklic je živel tako, da je vsem in povsod prinašal veselje in upanje. Opazil je, da pogosto povsod primanjkuje veselja, zato je imel vedno polno malho vicev. Ohranjal je otroško srce in se znal približati tudi otrokom in mladim. Pri tem so mu pomagali don Boskovi triki s skritimi sladkarijami v roki.

Slovenski Janez Vianney. V prošnji za večne zaobljube iskreno zapiše: »Dobro se zavedam, da so moje um-ske sposobnosti na zelo nizki stopnji. Zaupam v Božjo pomoč, Marijo dobrega sveta in svojega zaščitnika sv. Janeza Vianneya, da bi postal le orodje v Božjih rokah« (24. 5. 1971). Bog ga je napravil za svoje orodje usmiljenja. V svetem letu 2000 je postal spovednik na Rakovniku. Njegova spovednica je postala izvir Božjega usmiljenja, kamor so se zatekali sobratje, duhovniki, prijatelji, bolniki, otroci, mladi, fantje in dekleta, možje in žene, dedki in babice. Bil je razumevač kot oče, iskren, preprost in jasen, uravnotežen svetovalec med naravo in milostjo. Krasila ga je kmečka pamet, ljudska modrost in vsakdanja izkušnja življenja. S svojo izkušnjo in spontanim bratskim pogovorom je prenekateremu sobratu oblikoval duhovno zorenje v salezijanski družbi.

Zlati duhovnik. Bil je ljudski duhovnik, obdan z dobrimi in plemenitimi ljudmi. Neverjetna je

bila njegova pozornost, marljivost in ustvarjalnost pri pisanju voščil za godove, rojstne dneve, praznike, obletnice in jubileje. Pogled v zadnji zvezek, kamor je beležil vsako poslano pošto (datum, namen, priloga), samo od februarja 2020 naprej dobesedno šokira. Koliko naslovov, koliko prelitega črnila, koliko iskrivih misli, koliko pozornosti!

Bolniški samarijan. V aktovki je nosil Najsvetejše za svoje bolnike na Galjevici, na Peruzzijski, lžanski, Dolenjski, v Klinični center in duhovniški dom. Bil je neutrujen. Šel je večkrat na dan – če je bilo potrebno, dan za dnem, teden za tednom, mesec za mesecem, leto za letom. Bolniki, tolažbe in bližine potrebni ljudje so se lahko zanesli nanj. Ni jih razočaral. Ker ni imel izpita, je postal legenda na kolesu, doživel tudi nesrečo in več padcev, pa ni odnehal vse do zadnjega. Vse, za kar je živel, je položil na križ.

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Tončka Adamič, Ortnek; Pepca Bogataj, Zg. Kamenščak; Franc Drobnič, SDB duhovnik, Trstenik; Pepca Erjavec, Višnja Gora; Frančiška Gračner, Šentrupert nad Laškim; Terezija Jakič, Petrovci; Amalija Jeglič; Frančiška Jenko, Zbilje; Jožefa Jereb; Ana Jerič, Dokležovje; Pavla Levert, Slovenske Konjice; Milka Mohorič, Sovodenj; Tinka Panker, Dokležovje; Ana Potočnik, Zalog; Nada Rebolj, Zg. Jezerko; Martin Slapšak, Šentrupert; Marija Slavic, Dokležovje; Terezija Šket, Rogaška Slatina; Marija Šopar, Vojnik; Marija Tkalec, Lipa; Ivan Zadravec, Odranci; Julka Zalokar, Mengeš; Veronika Zelko, Črenšovci; Ljudmila Zobeč Klun, Ljubljana; Helena Žižek, Beltinci.

PAULA FARIS POKLICANA

Zakaj sem pustila dve sanjski službi, da bi lahko v polnosti živela svojo poklicanost

Vsa zadihana vstopim in receptorju povem, da imam dogovorjeno srečanje z Jamesom Goldstonom. Ko odvrne, da ga še ni, se odločim to izkoristiti za »generalko«. Receptorju povem, da se takoj vrnem, in ga prosim, naj gospodu Goldstonu to sporoči, če bi vmes prišel. Odhitim v toaletne prostore, se postavim pred ogledalo in se začnem prepričevati:

Dobro veš, kaj hočeš.

Vztrajaj pri svojih zahtevah!

Čeprav je sestanek sklical James, so vajeti v tvojih rokah.

Ne daj se premagati strahu.

Popravim si lase in bluzo, si nadenem masko samozavestne televizijske voditeljice in še zadnjič v mislih preletim svoje argumente: da je bilo zadnje leto, skozi katerega sem se komajda pretolkla, preveč stresno (kaj stresno, peklensko!), prenatrpano (do enaindvajset zaporednih izmen brez predaha!), da z mojem že leta nisva šla nikamor (če ne zveni preveč cmeravo?) in da konec koncev čutim, da me Bog kliče drugam (pazi, da ne boš delovala pretirano pobožno, Paula!). Odložim beležko in začnem stavke ponavljati v mislih, vendar se mi v možganih »zatikajo«. Kaj bi dala za teleprompter (prikazovalnik besedil)!

Ko se vrnem v jedilnico, me receptor odpele k rezervirani mizi in vpraša, kaj bom pila. »Za zdaj samo vodo!« odgovorim. Pod ko-molec si položim svoj »plonk listek« in ner-vožno pogledujem proti glavnim vratom. Ko se James končno prikaže, se proti njemu obrne veliko glav. Tudi če ne bi bil direktor ABC News, bi ta šarmantni gospod v petdesetih letih pritegnil pozornost s svojo visoko, vitko postavo in s svojim spontanim nasmehom, ki je med manhattanskimi veljaki prava redkost. Prepričana sem, da je prirnil tako visoko tudi po zaslugi svojega šarma in ne le vrhunskega novinarstva.

Prijateljsko me objame in izrazi zado-voľstvo, ker me spet vidi. Usedeva se na raz-

košna usnjena sedeža češnjevo rdeče barve. James začne prebijati led z običajnimi vlju-dnostnimi vprašanji.

Skorajda pozabim na razlog najinega sre-čanja, na katerega me je direktor televizijske mreže povabil zato, da bi se pogovorila glede nadaljnjega sodelovanja in morebitne pogod-be. S klepeta preideva k resnejšim temam.

Še preden lahko kaj rečem, me James, kot da bi mi bral misli, prehititi: »Vemo, da je za teboj težko obdobje, vendar ne želimo, da kar tako zapustiš družino ABC. Zelo cenimo tvo-je delo, pristop in veselje, ki si ga prinesla v studio. Kaj moramo storiti, da te obdržimo?«

S pogledom ošvrknem beležko s svojimi ar-gumenti. Ali bom dovolj močna? Kaj, če se ne bom znala dovolj prepričljivo izraziti? Kako bodo to sprejeli? Že vidim naslovnice v slogu: »Televizijska voditeljica zavrgla sanjsko karie-ro med žvečenjem hamburgerja!« Toda James je očitno že seznanjen z mojimi boji, potrebami in zahtevami. Pripadava pač družini ABC, ki ne zna obdržati skrivnosti (navsezadnje si novinarji ustvarjajo ime z izdajanjem skriv-nosti drugih). Ker pa želim, da to sliši iz prve roke, in zavedajoč se, da je »zdaj ali nikoli in vse ali nič«, ustrelim:

»James, če želiš, da še ostanem pri ABC, ne morem več voditi oddaj *The View* in GMA ob koncih tedna. Delo od srede do nedelje me ubija. Načenja moj zakon in me odteguje ot-rokom. Ne verjamem, da me Bog kliče, naj na oltarju kariere žrtvujem svojo družino!«

Novinarka Paula Faris s svojo knjigo poudarja preprosto resnico, da človekova veljava ni odvisna od tega, kakšen poklic opravlja, ampak kakšen je po srcu.

salve SALEZIJSKA
ZALOŽBA

SESTAVILA MATEJA	IZBRANA DRUŽBA	NAPRAVA ZA DALJINSKO ODKRIVANJE PREDMETOV	ČUVAJ DAVIDOV KAMEL V BIBLIJI	REŠITEV ↓		 REŠITEV ↓	KRAJ PRI NOVEM MESTU	 ODDELEK ZA ŽENSKE BOLEZNI	PRITOK REKE UNE
GRŠKI BOG LJUBEZNI						ENAKI ČRKI		GREGOR URBAS NAJST. GERM. PISMENKA	
REKA NA ČEŠKEM					MESTO V IRANU	SLOVENSKI KOREOGRAF IN PISEC IKO			
SOŽITJE						ŽICA PRI KITARI			
KDOR JE TALENTIRAN						NAROD. PARK V KENIJI			
PLOŠČINSKA MERA			PREJEMEK ZA DELO AMERIŠKA PEVKA						PISEC SATIR
	AVSTRALSKA MANEKENKA KERR 19. IN 15. ČRKA ABC	OBLOŽEN KRUHEK						SREDIŠČE VRTENJA VODIČ SLONOV	
UMETNO USNJE					AMERIŠKI IGRALEC DIESEL			POŽELENJE	
UPANJE, UP					VZDEVEK JA- NEZA JANEŽA SL. PEVKA LENDERO			ZLITINA ZA LOTANJE GEOMETRIJ- SKI LIK	
	BELGIJSKO MESTO ČAROVNIK, VRAŽAR				TELOVADNO ORODJE ZAČETNIK NA NEKEM PODROČJU KRATICA ZA ČLEN	GLAVNI ŠTEVNIK			
SLOVENSKA PEVK ŠPIK									
KRAJ, KJER SE ŽGE APNO							INDIJANSKO PLEME		
GRŠKA BOGINJA ZEMLJE				NIZEK ŽENSKI GLAS			VRSTA LOVSKEGA PSA		

GESLO križanke DB 1/2021

pošljite do 20. marca 2021
na uredništvo revije Don Bosko.

- 1. nagrada:** jakna s kapuco (L),
z logotipom Don Bosko
- 2. nagrada:** knjiga
Sveti Janez Pavel veliki
- 3. nagrada:** knjiga
Don Bosko - z močjo srca
- 4. nagrada:** knjiga
Klepet z don Boskom
- 5. nagrada:** stripa o
Mihelu Rui in Magdaleni Morano
- 6. nagrada:** rdeča majica (M)
z logotipom Don Bosko

REŠITEV

križanke DB 4/2020

Brez Jezusa nič, z njim vse

NAGRAJENCI

- 1. nagrada**
Nada HUDOKLIN, Šentjernej
- 2. nagrada**
Marija PERKO, Log
- 3. nagrada**
Miha OVINK, Zagorje
- 4. nagrada**
Katarina VENKO, Sl. Konjice
- 5. nagrada**
Majda HABJAN, Mengeš
- 6. nagrada**
Beno BIZJAK, Cerkno

Hvala, ker podpiraš salezijansko vzgojno dejavnost v Sloveniji in po svetu.

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška ulica 6

1000 Ljubljana

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 105

NAMEN Don Bosko

Don Bosko je brezplačen in razveseljuje 4-krat letno. Lahko ga naročiš!

DON BOSKO

Rakovniška 6
1000 Ljubljana

059 339 100

donbosko.revija@sdb.si

www.donbosko.si

Don Bosko Slovenija

